

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2014

Cena \$ 2.50

APRIL 2014

Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích

Slavkovice jsou malá obec asi se 450 obyvateli 5 kilometrů jihozápadně od Nového Města na Moravě. Donedávna neměla žádnou kapli, kde by se lidé mohli scházet na společné pobožnosti, věřící chodili do farního kostela v sousedních Jámách.

Motem stavby kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny, který ve Slavkovicích vyrostl se stala věta: „*Chtěli bychom naše slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti odevzdat Božímu milosrdenství.*“ Po sametové revoluci v roce 1989 zůstalo i na Vysočině mnoho nezahojených vztahů. Nenávist mezi těmi, kteří se zapletli s komunistickým režimem, a těmi, kteří jím byli postiženi, když rodiny mnoha sedláků byly vystěhovány do pohraničí. Současná doba zase propadá praktickému ateismu a konzumismu. Celý jubilejní rok 2000 jsme se při týdenních adoracích modlili o Kristovu Lásku. Milosrdenství a Odpuštění a pak přišla myšlenka postavit ve Slavkovicích kapli Božího milosrdenství a sv. Faustyny a odevzdat všechny slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti Božímu milosrdenství.

Lidé v obci se pro věc nadchli. Začali se scházet na májové pobožnosti po domech a vytvořili krásné společenství. Pan Josef Peňáz, bratr P. Jana Peňáze, hned jak se doslechlo myšlenky postavit kapli ve Slavkovicích, nechal zhotovit základní kámen pro tuto kapli, a brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle jej posvětil při slavné mši svaté konané 14. července 2002. ve farním kostele v Jámách při příležitosti oslav 750 let od založení obce.

Poté jsme požádali pana Ludvíka Kolka, výtvarníka z Brna, který je autorem nejen jednoho díla, kostela, kaple či interiéru chrámových prostor, postavených ke cti a chvále Boží, aby vypracoval návrh kaple. Na podzim roku 2002 se konala v kulturním domě veřejná diskuse s občany, zda se má kaple postavit. Udělala se anketa v celé obci a 80% lidí se vyslovilo pro.

Ještě než se začalo s výstavbou, uspořádali jsme po Velikonocích 2003 pouť k Božímu milosrdenství a k sv. Faustyně do Slavkovic. Přišli první poutníci a nakonec bylo rozhodnuto, že se nebude stavět jen vesnická kaple, ale: „Bude to poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny. Vždyť poutní kostel s tímto zasvěcením v naší zemi ještě není.“

Bylo před námi mnoho starostí. Sehnat svolení od brněnského biskupství, stavební povolení z Nového města a hlavně shánět peníze, protože rozpočet byl na 10 milionů korun. Se stavbou se začalo v roce 2004. Krajským úřadem v Jihlavě byla povolena celostátní sbírka na stavbu. Projektantem byl Ing. arch. Zdeněk Bureš z Brna. Stavbu prováděla firma Ing. Jaromíra Pospíchal z Nížkova. Stavbyvedoucím byl pan Pavel Poul z Řečice. Celou stavbu a činnost firem a brigádníků koordinoval pan Milan Mužátko, místostarosta Slavkovic. Velkou měrou přispěli slavkovičtí farníci, kteří udělali práci za statisíce. Jako dar odlišila pro kostel zvon firma Žďas ze Žďáru nad Sázavou. Zvon nese prosbu: „Svatá Faustyno, oroduj za nás. K účtě Božího milosrdenství a duchovní obnově našeho národa L. P. 2007 Žďas.“

I peníze se nakonec sešly. První rok se vybralo pohybů 132 tisíc korun, což stačilo jen na projekt. Sbírký pokračovaly dál, ale příliv peněz váznul. V červenci r.2005 se na jedné mši svaté objevil jistý člověk. Nechal si dopodrobna vypovědět o celé stavbě a záměrech, které s poutním kostelem máme. Na závěr řekl: „Již na to máte! - Veřejná sbírka ať běží dál a já doplatím, co bude scházet.“ Takto vše probíhalo až do ukončení stavby. Až do kolaudace stavby, která proběhla 14. 12. 2007, nebyly sebemenší problémy s financováním.

Poutní kostel ve Slavkovicích získal také ostatky sv. Faustyny. Za tím účelem jsme navštívili v Krakově v Lagiewnikách Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství a tam jsme ostatky sv. Faustyny Kowalské převzali 17. dubna 2004.

O stavbě poutního kostela ve Slavkovicích jsme také informovali Svatého otce Benedikta XVI. a ten nám pro toto dílo poslal dvakrát svoje požehnání.

Poutní kostel Božího milosrdenství a svaté Faustyny ve Slavkovicích byl slavnostně posvěcen brněnským biskupem Mons. Vojtěchem Cikrle na neděli Božího milosrdenství 30. března 2008.

Celá stavba je postavena ve tvaru dvou otevírajících se pařezů, které vychází z Ježíšova srdce. Nedaleko Slavkovic prochází světové rozvodí. Takto symbolicky tyto dva pařezky vycházející z Ježíšova Srdce, ze Slavkovic obepínají celý svět.

Hlavní oltář v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích

Poutní tradice, jak již je uvedeno výše, začala na neděli Božího Milosrdenství v roce 2003. Tehdy se nás nemnoho poutníků sešlo v kapli sv. Rodiny v Řečici s P. Janem Peňázem, děkanem velkomeziříčským, a doputovali jsme společně na místo budoucí stavby do Slavkovic. Zde jsme se spolu s místními věřícími pomodlili Korunku k Božímu milosrdenství. Příští rok na tomto místě již slavil první poutní mši svatou generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Míkulášek. Od té doby počet poutníků rok od roku neustále stoupá, dnes jich přicházejí již tisíce a hlavní poutní mše se slaví venku na prostranství před kostelem.

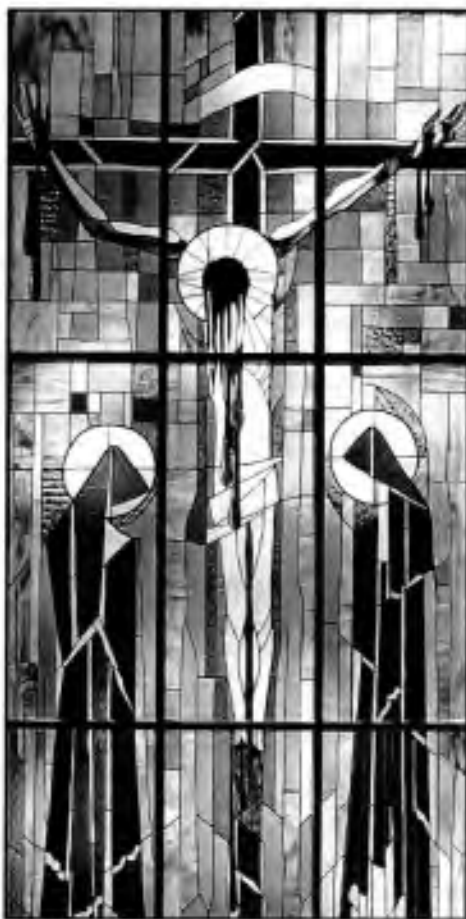
Hlavní zásluhu o vybudování celého díla má ale místní farář Otec Pavel Hrabovec, kterému patří též upřímný dík.

Hlavní poutě ve Slavkovicích jsou na Svátek Božího milosrdenství (neděle týden po Velikonocích) a v neděli po svátku sv. Faustyny (5.října).

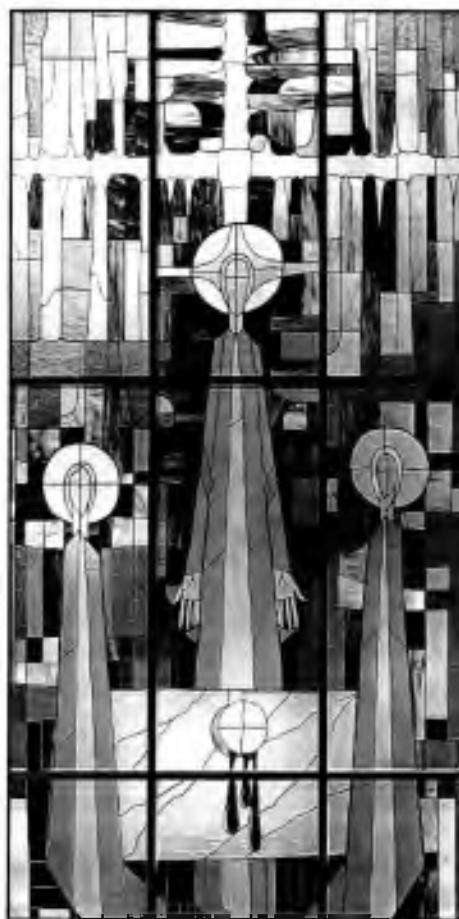
*Podle knížky: Dějiny vzniku poutního kostela ... ve Slavkovicích
P. Pavel Hrabovec*

Foto na titulní straně:
Kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích

Dva a Ježíš uprostřed

Ludvík Koleč

Vitráže z kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích

Pán Ježíš se stal naším Spasitelem a zachráncem svou smrtí na kříži a svým Vzkříšením.

Toto dvojí tajemství připomínají obrazy v jejichž středu je kříž:

Jako nástroj oběti na obraze Ukřižovaného a jako symbol Vzkříšení na obraze Setkání učedníků v Emauzích se vzkříšeným Spasitelem.

Tato největší tajemství slavíme ve mši svaté, kdy se zpřítomňuje Ježíšova oběť na Kalvárii a jeho zmrtvýchvstání.

Při Ukřižování je viditelným znamením Božího Milosrdenství krev a voda, která vytryskla z Ježíšova probodeného boku.

Při Zjevení Vzkříšeného Krista učedníkům v Emauzích, kteří ho poznali „při lámání chleba“

Ježíš zastřel tajemství Božího Milosrdenství do eucharistie.

Oba obrazy mají společné schéma: Ježíš uprostřed dvou věrných.

A to na místě jeho oběti na Kalvárii, kde stojí jeho matka Maria a apoštol Jan a také na místě, kde se zjevil jako Vzkříšený dvěma učedníkům.

Sám Ježíš totiž řekl:

„Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“

Abychom stále hlouběji chápali, co to pro nás znamená,

že nás stvořila láska Boha Otce,

vykoupila krev Božího Syna a

byli jsme znovuzrozeni z Ducha svatého,

Vám o letošních Velikonocích přeje a

hluboký prožitek Boží lásky, dobroty a milosrdenství vyprošuje

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 14. dubna 2014

EVANGELIUM

PŘÍ PRŮVODU S RATOLESTMI - Mt 21,1-11

Slova svatého evangelia podle Matouše

Když se Ježíš a jeho učedníci přiblížili k Jeruzalému a přišli k Betfage u Olivové hory, poslal dva učedníky napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco namítal, řekněte: ‘Pán je potřebuje a hned je pošle nazpátek.’“ To se stalo, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka: „Řekněte síónské dceři: Hle, tvůj král k tobě přichází pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumaru.“ Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil. Přivedli oslici a oslátko, prostřeli na oslátko své pláště a on se na pláště posadil. Veliké množství lidu pak prostřelo své pláště na cestu, jiní sekali ze stromů ratolesti a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!“ Jakmile vjel do Jeruzaléma, vzrušení zachvátilo celé město a lidé se ptali: „Kdo je to?“ Ze zástupu jim odpovídali: „To je ten prorok, Ježíš z galilejského Nazareta.“

1. ČTENÍ - Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Mt 27,33-54 (zkrácený text)

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše

Když došli na místo zvané Golgota, což znamená „Lebka“, dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomo-

ci nemůže. Je prý to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: ‘Jsem Boží Syn!’“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tři hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skonal. Vtom se chrámová opona roztrhla v půli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem. Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží.“

Zmrtvýchvstání Páně - 20. dubna 2014

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2. neděle velikonoční - 27. dubna 2014

1. ČTENÍ - Sk 5, 12-16

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy: a ti všichni byli uzdravováni.

2. ČTENÍ - Zj 1, 9-11a. 12-13. 17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého Jana.

Já, Jan. váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Ně se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle - jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

EVANGELIUM - Jan 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3. neděle velikonoční - 4. května 2014

1. ČTENÍ - Sk 2,14.22-28

Čtení ze Skutků apoštolů.

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti apoštolů a slavnostně promluvil: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé - pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehł porušení. Oznámíš mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tvář.'“

2. ČTENÍ - 1 Petr 1,17-21

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázní po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjivými, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

EVANGELIUM - Lk 24,13-35

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ještě ten den první po sobotě se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich - jmenoval se Kleofáš - mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo?“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 29. března 2014

Politické události

**Česká republika odmítla
uznat výsledky referenda
na Krymu. EU uvalila
sankce na viníky**

Drtivá většina krymských obyvatel hlasovala v referendu pro vstup poloostrova do Ruské federace. Kyjev i Západ upozorňují na nesrovnalosti, které hlasování provázely, a považují ho za neústavní. Česká republika výsledek referenda neuznala a nadále trvá na územní celistvosti Ukrajiny. Přes 96 procent obyvatel Krymu se v neděli 16. března vyslovilo pro nezávislost poloostrova na Ukrajině a připojení k Rusku. Krymský parlament následně vyhlásil nezávislý svrchovaný stát Krymská republika a požádal o vstup do Ruské federace, který prezident Vladimir Putin v úterý schválil. Evropská unie považuje referendum za nelegitimní a uvalila sankce na 21 krymských i ruských politiků odpovědných za poslední vývoj. „Naše pozice vůči konání referenda na Krymu je jednoznačně odmítavá i s ohledem na podezřele vysokou účast, která nekoresponduje s bojkotem referenda částí obyvatel Krymu,“ citovaly stránky Ministerstva zahraničních věcí slova Lubomíra Zaorálka po zasedání Rady EU pro zahraniční věci. Podmínky, za kterých se hlasovalo, kritizuje i premiér. „Referendum, které proběhlo na Krymu, bylo vyhlášeno v rozporu s ukrajinskou ústavou a probíhalo za neregulérních podmínek. Chci připomenout, že na Krym nebyli vpuštěni mezinárodní pozorovatelé a vedle toho se na

Krymu pohybovalo velké množství vojenských jednotek, které do oblasti vyslalo Rusko. Česká republika proto neuznává výsledky tohoto hlasování, a připojuje se tak k postoji většiny zemí mezinárodního společenství,“ uvedl Bohuslav Sobotka na stránkách ČSSD. Dále oznámil, že vláda je připravena podpořit krajany žijící na Ukrajině a v případě jejich zájmu o přestěhování jim pomoci s integrací. Události na Krymu odsoudili prezident i další čeští politici. Miloš Zeman považuje referendum za neústavní a místopředseda opoziční TOP 09 Miroslav Kalousek přirovnal připojení poloostrova k Ruské federaci k anšlusu Rakouska v roce 1938. Zároveň upozornil, že rozpínání Ruska představuje přímé ohrožení i pro Česko. „Se svými partnery v EU a v NATO musíme přijmout taková opatření, aby se agresor z Krymu stáhl. Pokud Krym Putinovi projde, jsou na řadě další území a na seznamu jsme i my,“ prohlásil na stránkách TOP 09. Za legitimní naopak považuje referendum předseda KSČM Vojtěch Filip. „Myslím si, že referendum je nejvyšším výrazem vůle občanů, a že každá politická moc vychází z vůle občanů. Proto by bylo vhodné, abychom uznali rozhodnutí o připojení Krymu k Ruské federaci,“ řekl pro Českou televizi. „Jsem zděšen z toho, jak se nová moc, která nevznikla z voleb, ale vznikla touto situací po konfliktu na Majdanu, chopila svého úřadování,“ dodal. Podle předsedy ukrajinské vlády Arsenije Ja-

ceňuka je země připravena k podepsání politické části asociací smlouvy s EU. Ministři zahraničí členských států podpořili záměr podepsat smlouvu na nadcházejícím summitu 21. března. Evropská komise také předložila návrh na půjčku Ukrajině ve výši jedné miliardy eur a na jednostranné zrušení cla na dovoz ukrajinských výrobků.

Prezident Zeman zaujal ve Štrasburku proevropským projevem

Po necelém roce v čele státu navštívil Miloš Zeman 26. února Evropský parlament. V projevu zazněla slova podpory Evropské unii, chvála českého piva i kritika snahy vytvořit evropský unitární stát. Český prezident obdaroval předsedu Evropského parlamentu Martina Schulze fotbalovým míčem s podpisy Josefa Masopusta a Antonína Panenky. Zeman vyzdvihl nutnost jednotné obranné politiky a společných pravidel sociální politiky, čímž definitivně ukončil období euroskepticismu svého předchůdce Václava Klause. Podpořil zavedení eura v České republice v co nejbližším časovém horizontu. Došlo však i na kritiku evropské byrokracie a některých integračních postupů Bruselu. „Jsem proti společnému evropskému sýru, jsem proti společnému evropskému pivu. Pokud mohu, tak bych vám doporučil české pivo, které je nejlepší na světě. Potřebujeme evropskou federaci, nikoli evropský unitární stát,“ pronesl Zeman. Zavtipkoval i o svém projevu, který vedl sice s patrným přízvukem, ale v plynné angličtině. „Mluvil jsem anglicky, a bych vám ušetřil náklady za tlumočníky a překladatele,“ sdělil Schulzovi po vystoupení. Zeman následně na tiskové

konferenci odpovídal na otázky, které se týkaly nezaměstnanosti v Evropě, voleb do Evropského parlamentu i přijetí eura. Mimo jiné navrhl vznik celoevropských politických stran. Na brífinku s českým prezidentem nečekaně vystoupila ukrajinská aktivistka Natalia Vitrenkovová s problémem ukrajinských neonacistů. Prezident jí odpověděl plynou ruštinou, za což ho však Schulz pokáral, že mu ostatní nerozumí. Český prezident se na závěr jednodenní návštěvy zúčastnil vernisáže výstavy k vodnímu dopravnímu projektu s názvem Dunaj – Odra – Labe. Přípravovaný a čteně kritizovaný projekt DOL se týká výstavby vodního koridoru, který má propojit Severní, Baltské a Černé moře. Smyslem tohoto kanálu je hospodářský rozvoj převážně ve střední Evropě a právě prezident Zeman patří mezi jeho největší zastánce.

Témata lidovců pro eurovolby: kvalita potravin a zaměstnanost

KDU-ČSL si pro nadcházející volby do Evropského parlamentu připravila dvě hlavní témata: důsledné propojení vzdělání s praxí a jednotnou kvalitu výrobků pro všechny unijní trhy. Na tiskové konferenci 3. března to oznámil lídr kandidátky Pavel Svoboda, a odstartoval tak volební kampaň a boj o hlasy voličů. K dalším oblastem, na které se chce strana v kampani pro květnové volby zaměřit, patří podpora rodin s dětmi nebo snižování evropské byrokracie. Podle Michaely Šojdrové, dvojky lidovecké kandidátky, je třeba zajistit, aby programy pro čerpání evropských peněz byly „jednoduché, transparentní a efektivní“. Pro lidovce je důležitá také stabilizace podnika-

telského prostředí či otázka obranyschopnosti Evropy. „Že se o bezpečnost Evropy starají Spojené státy, to už je pryč,“ uvedl Svoboda a dodal, že „silná, akceschopná Evropská unie je také českým zájmem.“ Případný neúspěch si KDU-ČSL nepřipouští. „Jedno místo už je jisté. Možná druhé a třetí. Musíme zabojovat,“ prohlásil předseda strany a vicepremiér Pavel Bělobrádek. Poslední průzkum veřejného mínění společnosti SANEP z 12. února mu s 5,6 % dává za pravdu. Překročením pětiprocentní hranice pro vstup do parlamentu by tak lidovci obhájili svůj jediný mandát z minulého volebního období. Favoritem voleb je hnutí ANO. Jeho lídra Pavla Teličku by nyní podpořilo 18,7 % voličů. Ti o složení Evropského parlamentu rozhodnou 23. a 24. května.

15 let v NATO.

Na konferenci zaznívaly hlasy o společné evropské armádě

U příležitosti výročí vstupu České republiky do Severoatlantické aliance se ve středu 12. března na Pražském hradě konala konference s názvem 15 let Česka v NATO – naše bezpečnost není samozřejmost. Zúčastnili jí nejvyšší ústavní činitelé v čele s prezidentem Milošem Zemanem a přední bezpečnostní experti. Podle nich je vytvoření evropských ozbrojených sil nutností. Podle politiků i odborníků totiž USA jako nejmočnější člen aliance omezují vojenskou přítomnost v Evropě, stejně jako výdaje na společnou obranu v rámci aliance. Další hlasy volající po armádě EU upozorňují na riziko hrozby, mezi něž nyní patří i současná krize na Ukrajině. Prezident Miloš Zeman, který byl v roce 1999, kdy Česká republika do

NATO vstoupila, premiérem, v úvodním projevu označil ukrajinskou situaci za bezpečnostní hrozbu. V této souvislosti vyzval k urychlení plánů na vznik společné evropské armády. „Bylo by zapotřebí dobudovat druhý pilíř NATO vedle pilíře severoamerického, a to v podobě evropské armády v souladu s pokračujícími tendencemi integrace v rámci Evropské unie,“ pronesl Zeman. Na Ukrajině podle něj může dojít k občanské válce, která by mohla znamenat příliv uprchlíků na Slovensko, do Polska i do České republiky. Také premiér Bohuslav Sobotka formování společných evropských jednotek podporuje. Zároveň připomněl, že země Visegrádské skupiny připravují společné bojové uskupení. „Myslím si, že to bude takový dobrý základ k posílení schopností Evropy reagovat na některé krizové situace i vojensky,“ prohlásil. Důvěru v mezinárodní společenství stvrdili předsedové šesti parlamentních stran s výjimkou komunistů. Podepsali dokument o společném přístupu k obraně vlasti, na jehož základě chtějí v obranné tematice úzeji spolupracovat. Podle komunistů ovšem České republice aliance větší bezpečí nepřinesla, a proto by ji měla opustit. Předseda strany Vojtěch Filip se domnívá, že je i jiná cesta, jak Evropu vojensky chránit: „Jiný bezpečnostní model přicházel například z toho, co bylo propagováno v roce 1990, že by měla být samostatná bezpečnostní politika celé Evropy na základě helsinského procesu.“ Podle aktuálního průzkumu agentury STEM alianci důvěřuje 55 % Čechů, což je o čtyři procenta více než v září.

Ze Slovenska

Slovensko volí hlavu státu, v druhém kole se rozhodne mezi Ficem a Kiskou

Pouhých 43,4 % voličů přišlo podpořit své kandidáty v prvním kole prezidentských voleb. Z něj vyšla dvojice soků pro kolo druhé: současný slovenský premiér a předseda sociálnědemokratické strany Směr Robert Fico a filantrop a milionář Andrej Kiska. S náskokem jen 4 % ztratil Fico jistotu vycházející z průzkumů, Kisku v druhém kole podpoří třetí Radoslav Procházka i čtvrtý Milan Kňažko. Fico v prvním kole zvítězil jen těsně s 28 % hlasů, do druhého kola ho bude následovat nezávislý kandidát Andrej Kiska s 24 %. Ve vyrovnané volbě skončil proti předpokladům Radoslav Procházka s 21 % před Milanem Kňažkem, zbylých deset kandidátů do hry významně nezasáhlo. Největším překvapením byl propad bývalého předsedy parlamentu Pavola Hrušovského, kterého kandidovaly tři parlamentní strany. Ten nezískal ani 4 % hlasů. Proti druhému Kiskovi se před volbami objevila obvinění v podobě letáků upozorňujících na možné spojení se scientologickou církví. Kiska toto nařčení odmítá, ve vydavatelsví významného scientologického představitele Ladislava Pavlíka sice vyšla jeho kniha, o členství Pavlíka v této skupině prý kandidát nevěděl. Letáky vyšly anonymně, podezření padlo na stranu Směr-SD, spojení ale prokázáno nebylo. Na téma příslušnosti možného budoucího prezidenta ke scientologům se rozhořela diskuze, která může stoupajícímu Kiskovi podrazit nohy. Jako hlavní argument své ostré kritiky ho použil i Robert Fico v televizní debatě po prvním kole.

„Tohle je typická hra premiéra, bude očerňovat, urážet, házet obvinění, protože se bojí, že prohraje,“ bránil se Kiska na tiskové konferenci. Za Kiskou i přes tyto okolnosti stále stojí Procházka a bývalý šéf slovenské diplomacie Kňažko. Oba neúspěšní kandidáti mu přislíbili svůj hlas, Procházka v případě zájmu nabízí pro kampaň před druhým kolem i své billboardy. O prezidentovi Slovenska rozhodují už počtvrté sami voliči. Druhé kolo, ve kterém se voliči definitivně rozhodnou mezi Ficem a Kiskou, se koná 29. března.

Ekonomika

Podnikatelem roku 2013 se stal Hlavatý, majitel textilků Juta

V soutěži Podnikatel roku zvítězil Jiří Hlavatý, majitel a generální ředitel společnosti Juta, která je největší textilkou v zemi. Cenu převzal na slavnostním vyhlášení v úterý 4. března v pražském Paláci Žofín, předali mu ji ministr financí Andrej Babiš a Magdalena Souček, vedoucí partnerka pořádající společnosti Ernst & Young. „Snažíme se konkurovat především kvalitou,“ citoval iDnes.cz pětadesátiletého vítěze, jenž se už v únoru stal Podnikatelem roku 2013 Královéhradeckého kraje. Jeho společnost Juta se zabývá výrobou obalových materiálů, hydroizolačních fólií, geotextilií a nově také proniká na trh s umělými trávničky. Vyrobita třeba izolaci v olympijské hale pro zimní hry v Soči. Textilka vznikla už v druhé polovině 19. století, Hlavatý pro ni pracuje přes čtyřicet let. V roce 1989 se stal jejím ředitelem, od roku 2007 ji i vlastní. Dnes je to největší textilní společnost v ČR: spadá pod ni 14 továren, v nichž pracují dva tisíce zaměstnanců.

Roční obrát Juty dosahuje téměř 6 miliard Kč. Výrobky vyváží do 65 zemí. Hlavatý po vítězství v české verzi postoupil na soutěž Světový podnikatel roku 2013, jejíž výsledky se vyhlásí v červnu v Monte Carlu. V dalších kategoriích se ocenění dočkal Jan Školník, odměněný za činnost Agentury pro rozvoj Broumovska titulem Společensky prospěšný podnikatel roku 2013. Zvláštní cenu poroty získal Gevorg Avetisyan ze společnosti Marlenka, která produkuje medové výrobky. V kategorii Technologický podnikatel zvítězili majitelé Chropyňské strojírný František a Robert Kudelovi. Cenu pro začínající podnikatele získali Veronika Mouchová a Filip Říha ze společnosti YesFresh, která se zabývá dodáváním bio potravin. Vítězem kategorie Nejlepší podnikatelský příběh, kterého na rozdíl od ostatních kategorií vybírali čtenáři deníku MF Dnes, se stal Karel Nikl, majitel továrny na rybářské potřeby v Kolíně. V loňském roce získal titul Podnikatele roku František Piškanin, majitel dopravní společnosti Hopi. Letos porotě složené z novinářů a vítězů z minulých let předsedal. Soutěž podnikatel roku se v České republice vyhlašuje od roku 2000. Zúčastnit se smí majitel nebo spolumajitel společnosti, která existuje alespoň dva roky a má minimálně deset zaměstnanců, přičemž podnikatel musí do jejího řízení aktivně zasahovat.

Žofínské fórum: České zemědělství na prahu nového období evropské politiky

Na Žofínském fóru, v pořadí již 161., se projednávaly aktuální otázky českého zemědělství a dopady reformy společné zemědělské politiky EU na domácí trh. Více než 300 hostů z řad zemědělských pro-

ducentů, členů regionálních agrárních komor a profesních svazů aj. si 10. března v Praze vyslechlo vystoupení ministra zemědělství Mariana Jurečky (KDU-ČSL) a dalších odborníků. Nový ministr zemědělství ve svém projevu připomněl důležitost podpory místních zemědělců a pozitivní trend obrátu k české produkci. „Kvůli skandálům s nekvalitními potravinami ze zahraničí se rozvířila celospolečenská diskuse o tom, co kupujeme a kde a jak to bylo vyrobeno,“ řekl. Zmínil i problém nekvalitní marketingové strategie českých výrobců jako hlavní důvod jejich nekonkurenceschopnosti. „Je hodně výrobců, kteří dokáží dobré výrobky vyrobit, ale méně těch, kteří je dokáží prodat,“ dodal. Dále se věnoval rozdělování dotací z Programu rozvoje venkova, který tvoří tzv. druhý pilíř společné zemědělské politiky. Podle jeho slov by se jednání o financování programu měla uzavřít do jednoho měsíce. Stejná slova – soběstačnost českého zemědělství, podpora mladých zemědělců, rozvoj venkova, ekologie a evropské dotace – se skloňovala i v dalších proslovech. Mezi vystupujícími vládl názorový soulad. Předseda sněmovního zemědělského výboru Jaroslav Faltýnek (ANO) se přihlásil k názorům ministra Jurečky. Navíc vystoupil s kritikou bývalého premiéra Petra Nečase a jeho rozhodnutí z února loňského roku odebrat 300 milionů eur z Programu rozvoje venkova ve prospěch kohezních fondů označil za nekompetentní. Tento Nečasův krok ostře komentoval i prezident Agrární komory Jan Veleba, který rozhodnutí označil dokonce za závažně špatné. Výchozí pozici České republiky na začátku nového období čerpání unij-

ních fondů ocenil. „Konečně jsem se dočkal vlády, které zemědělství nesmrdí,“ dodal v závěru své řeči. Ekonomickými dopady nedávného oslabení koruny na vývoj cen dovážených potravin se zabýval Mojmír Hampl, viceguvernér České národní banky. Přes původní obavy cena vzrostla jen o 1,2 % a vývoj víceméně kopíruje stav v okolních zemích, zejména v Německu.

Podle ekonoma Švejnara čeká Českou republiku i eurozónu mírný hospodářský růst

Českou republiku pravděpodobně čeká mírný růst - letos o 2,1 %, ceny surovin by měly mezinárodně stagnovat a v případě embarga na Rusko by sice mohlo dojít k oslabení tuzemského hospodářství, ne však k jeho významnému úpadku. Tyto teze a mnohé další nabídli novinářům 20. března Jan Švejnar a Vilém Semerák z Institutu pro demokracii a ekonomickou analýzu (IDEA), který je součástí akademického pracoviště CERGE-EI. Predikce ekonomického vývoje Česka pro následující dva roky působí celkem pozitivně. Země totiž znamenala už ve třetím čtvrtletí minulého roku mírný růst o 0,3 % HDP. "Ve čtvrtém čtvrtletí jsme rostli o 1,9 %, nejrychleji v rámci Evropské unie i OECD," řekl Semerák. Mezi nejsilnější faktory, které hospodářství ovlivňovaly, patří na jedné straně zvýšení sazby DPH na 21 %, na druhou stranu snížení cen energií a větší konkurence v oblasti telekomunikačních technologií. Oživení české ekonomiky plyně navazuje na celkové zlepšení situace ve světě. I přesto se podle ekonoma Švejnara většina zemí, které prošly finanční krizí, potýká s poměrně vysokou nezaměstnaností. "Co se týče finanční krize, je možné, že ro-

ky 2013 a 2014 jsou body zlomu. Nicméně tato očekávání se už v minulosti objevila a nepotvrdila. Uvidíme během následujících dvou let," dodal Švejnar. Podobný vývoj očekávají odborníci z IDEA také v eurozóně. Ta by po šesti letech konečně měla zaznamenat kladná čísla. Mírného oživení by se tak měla dočkat nejenom nejsilnější ekonomika Německa, ale také kontroverzní řecká. Ekonomové se dále věnovali aktuálním tématům, zejména pak dopadu ukrajinsko-ruské krize. Ruský export tvoří asi 7 % veškerého zahraničního dovozu do Česka. Importují se prakticky jenom suroviny, naopak výrobky zpracovatelského průmyslu, jako je elektronika nebo automobily, proudí z tuzemska na východ. "Českou republiku by narušení obchodních vztahů s Ruskem zpomalilo, ale nezdá se, že by to znamenalo nějaký extrémní problém a něco, co by nás uvrhlo do středověku," poznamenal Semerák, ale dodal, že významnějším problémem by byla blokáda dovozu ropy či plynu.

Kurzovní lístek

28. 3. 2014 (střed)

EUR, 1	27.420
Kanada, 1	18.052
USA, 1	19.928

Kultura

Začal festival Jeden svět, silný snímek na úvod sklídl hlasitý potlesk

Maraton dokumentárních filmů o lidských právech odstartoval 3. března v pražském kině Lucerna. Všechny snímky letošní přehlídky Jeden svět spojuje jedno téma - práce. Z Prahy se po 12. březnu filmy přesunuly do dalších měst v České republice. Festival zahájil dokument Minors shot down, tedy Horníci pod palbou, jihoafrického režiséra Re-

hada Desaiho, který zpracovává téma masakru stávkujících horníků v Jihoafrické republice v srpnu roku 2012. Velmi silný snímek o pohřbívání těžce nastolené demokracie ocenil naplněný sál mohutným potleskem. Přehlídka nabízí 106 dalších filmů, které vybrala odborná porota a každý z nich se na téma práce dívá z jiného pohledu – v nabídce dokumentů se objevují nejružnější témata, například téma vyhození, syndrom typický pro západní společnost, ale i handicapované pracující nebo dokument o masové výrobě produktů v Číně.

Neobvyklá výstava v

Národní technické knihovně: Obrazy se měnily každý den

Nečekaný zvrat. Těmito slovy by se dala charakterizovat unikátní výstava s názvem Jedna z možností, která se konala od 26. února do 19. března v Národní technické knihovně v Praze. Obrazy se totiž měnily každý den: střídaly místa v sále, přidávaly se nové nebo naopak odebíraly, a to vše již během otevírací doby. Návštěvníci tak nemohli vidět dvakrát stejnou expozici. Kurátor Milan Mikuláščík se rozhodl spojit díla umělců se zaměřením na kresbu a malbu, mezi nimi například Pavla Šmída, Jana Vytisků či Nikolu Brabcovou, v jednu nikdy nedokončenou výstavu. Při instalaci klasické výstavy směřuje veškeré úsilí k okamžiku, kdy obrazy na zdi čekají na vernisáž, po níž se s nimi obvykle nic neděje. Mikuláščík namísto toho přišel s nápadem obrazy neustále manipulovat. Proto se již během první hodiny od zahájení expozice objevili v galerii dva pracovníci a tam, kde původně visel obraz s květinami, se najednou ocitl třibarevný portrét Lenina se slunečními brýlemi. Nevšední průběh vernisáže, v tomto případě jednoduché a

skromné zvednutí rolety zakrývajících prostory galerie, bez děkovných projevů, návštěvníky překvapil a zaujal. „Díky tomu, že tahle výstava vlastně nemá začátek ani konec a přitom se pořád mění, mám pocit, že jsem tak trochu součástí nějakého uměleckého díla, a to mě baví,“ řekl divák Václav Válek. Výstava tak nejen umožnila návštěvníkům poznat současnou českou malířskou scénu, ale dovolila jim poznat živý průběh instalace, který je součástí samotné tvorby.

Zemřela režisérka a pedagožka Věra Chytilová, představitelka

československé nové vlny

Nezapomenutelná česká režisérka Věra Chytilová zemřela 12. března ve věku 85 let. Jejím nejoceňovanějším dílem je snímek Sedmikrásky. Proslavila se však díky komedii Dědictví aneb Kurva hošigutnág. Jakožto pedagožka na Filmové akademii múzických umění vychovávala několik generací filmařů. Nepřeslechnutelné ráčkování v kombinaci se specifickým způsobem humoru tvořilo z Chytilové mimořádnou personu české kinematografie. Její cesta k filmu však byla klikatá. Nejprve studovala architekturu, když pak studium předčasně ukončila, vyzkoušela si i práci modelky či laborantky. V roce 1957 nastoupila na FAMU, obor režie pod vedením Otakara Vávry. Tím se jí otevřely dveře do zlaté éry českého filmu. V šedesátých letech dostala možnost pracovat po boku tehdy začínajících, dnes legendárních režisérů Miloše Formana, Jiřího Menzela či Ivana Passera. Tehdy zaujala především filmovým ztvárněním povídek Bohumila Hrabala Perličky na dně. Mezinárodní věhlas jí pak zajišťovaly svérázné a obrazově promyšlené Sedmikrásky. Na rozdíl od

mnoha kolegů tvořila i po srpnu 1968. Natáčela převážně komedie, mezi které patří například Hra o jablko, Panelstory aneb Jak se rodí sídliště. V roce 1981 pak navázala spolupráci s hercem Boleslavem Polívkou, který s ní pracoval na dalších pěti filmech. Posledním snímkem Chytilové byly Hezké chvíle bez záruky z roku 2006 s Janou Janěkovou v hlavní roli. „Setkání s ní pro mě zůstalo nezaměnitelné, neopakovatelné a nezapomenutelné,“ vzpomíná pro iDnes.cz herec Miroslav Donutil, o kterém Chytilová dokonce natočila dokument. Podle režiséra Fera Feniče její největší síla spočívala v ryzi zarputilosti a občanské statečnosti. Vyjádřit soustrast rodině a přátelům mohou zájemci zápisem do kondolenční knihy, kterou umístilo vedení FAMU do paláce Lažanských. Pohřeb se uskuteční v pátek 21. března ve Strašnickém krematoriu v Praze.

Nová scéna Národního divadla slaví sté výročí narození Bohumila Hrabala

Národní divadlo se také připojilo k oslavám stého výročí narození jednoho z nejvýznamnějších českých autorů 20. století - Bohumila Hrabala. V pondělí 24. března k této příležitosti uvedlo na Nové scéně hudebně-taneční inscenaci Cikánská rapsodie, kterou představuje spolu s Evropským centrem romské hudby v Praze. Romský hudebník a skladatel Jiří Korman, který je tvůrcem námětu, scénáře i hudby inscenace, v současné době působí jako pedagog na pražské DAMU. S Bohumilem Hrabalem se znal osobně. Sedávali spolu v hospodě a hovořili o Hrabalovu vřelém vztahu k romské kultuře. Cikánská rapsodie se skládá z deseti obrazů, které autor vytvořil na základě Hrabalovy prózy a

jejich společných hovorů. Představení není jenom součástí oslav století od jeho narození, ale také osobní Kormanovou vzpomínkou na velkého prozaika. Bohumil Hrabal se narodil 28. března 1914 v Brně. Podařilo se mu vystudovat práva na Karlově univerzitě, ale během studií chodil i na přednášky dějin literatury, umění a filozofie. Patří k nejosobitějším a nejpřekládanějším českým autorům. Mezi jeho nejvýznamnější díla patří Ostré sledované vlaky, které v roce 1966 zfilmoval Jiří Menzel a za snímek získal Oscara. Menzel natočil podle Hrabalových próz také filmy Obsluhoval jsem anglického krále nebo Postržížiny. Hrabal se přátelil s Egonem Bondym, v hospodě U Zlatého tygra v Husově ulici poznal Václava Havla a amerického prezidenta Billa Clintona. Zemřel 3. února 1997 v necelých 83 letech. Je pohřben v rodinném hrobě v Hradištku u Nymburka. Cikánská rapsodie je netypická i svým hereckým obsazením. Vystupují v ní romští i neromští, profesionální i neprofesionální umělci. V roli Bohumila Hrabala se představil Petr Drholec a v hlavních rolích dále účinkovali Hedvika Řezáčová, Aida Mijačič, Ingrid Mikshina, Vladimír Polívka, Milan Horváth a Milan Demeter. Večerem provázela živá hudba v podání Alana Sarkozyho, Radka Siváka a Jiřího Korman. Smyslem představení, které bude možné zhlédnout na Nové scéně ještě 30. března, je pomoci romské tradiční hudby a tance ukázat, že romská kultura neexistuje paralelně s evropskou, ale je její součástí. V tomto přesvědčení založil Korman spolu s režisérkou rapsodie Danou Račkovou v roce 2011 občanské sdružení Evropské centrum romské hudby v Praze.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Biskup Paďour odchází z čela českobudějovické diecéze

Papež František přijal zřeknutí se úřadu dvanáctého českobudějovického biskupa, které mu předložil Jiří Paďour. Tuto zprávu 1. března 2014 přineslo tiskové středisko Svatého stolce. Svátý otec přijal zřeknutí se úřadu ze zdravotních důvodů, které mu předložil biskup českobudějovické diecéze Mons. Jiří Paďour, OFMCap. Svou rezignaci nabídl v říjnu 2013, papež ji přijal ke dnešnímu dni. Zdejší světicí biskup Pavel Posád nadále zůstává ve funkci.

Jiří Paďour se narodil 4. 4. 1943 ve Vraclavi (Orlicko-ústecko). V roce 1962 absolvoval DAMU, obor herectví. Potom působil v Divadle Na zábradlí. Roku 1970 ovšem nastoupil na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích; knězem se stává roku 1975. Nejprve v letech 1975-77 působil jako kaplan v Mariánských Lázních a dvou okolních farnostech; v červenci 1977 ale ztratil státní souhlas k výkonu kněžské služby. 4. 10. 1978 tajně vstoupil do kapucinského řádu. V letech 1978-79 potom byl neoficiálním sekretářem kardinála Františka Tomáška. Po odmítnutí spolupráce s StB v r. 1979 byl ale ze sekretariátu kardinála propuštěn. Věčné řeholní sliby složil tajně 10. 12. 1983.

V roce 1991 byl poprvé zvolen do čela kapucínů u nás, opětovně potom roku 1994. 3. 12. 1996 ho papež Jan Pavel II. jmenuje pražským světicím biskupem a současně titulárním biskupem ausuccurským. Biskupské svěcení přijal z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka 11. 1. 1997 ve svatovítské katedrále v Praze. Následně je po několik let světicím biskupem pražským. Vedení českobudějovické diecéze se ujal 25. 9. 2002, ale již od 23. 2. 2001 zde byl biskupem koadjutorem tehdejšího českobudějovického biskupa Mons. ThDr. Antonína Lišky.

Na dobu do jmenování nového českobudějovického diecézního biskupa byl administrátorem diecéze zvolen dosavadní generální vikář Mons. Adolf Pintíř.

Na celém světě akce 24 hodin pro Pána

24 hodin pro Pána je název nové iniciativy, která vznikla na podnět papeže Františka. Po celém světě byly od pátku 28. března od 17 hodin do soboty 29. března do 17 hodin otevřeny některé kostely, jež nabídly možnost zpovědi, modlitby nebo rozhovoru s knězem. Podle papeže tak má vzniknout nová tradice, která proběhne každoročně před 4. nedělí v postním období. „Církev podle papeže Františka musí být především domem milosrdenství, kde může každý zakusit Boží lásku a radost z odpuštění,“ píše na svém webu Papežská rada pro novou evangelizaci, která byla pověřena organizací celosvětové akce 24 hodin pro Pána. V každé diecézi měl být od pátku 28. března 17 hodin nejméně jeden kostel, který nabídl možnost přistoupit ke svátosti smíření (zpovědi), nejlépe s vystavenou eucharistií. Ve Vatikánu akce započala ve Svatopetrské bazilice, kde vedl kající bohoslužbu papež František. Ten také následně v chrámu zpovídal. Přes noc a následující den zůstaly otevřeny některé římské kostely. Do této akce se též zapojily všechny

katedrály v České republice, kde také samotní biskupové vedli pobožnosti a mnozí byli k dispozici jako zpovědníci. Též řada dalších kostelů v mnoha městech připravila bohoslužby, adorace, svátost smíření a možnost setkání s knězem.

Papež František ustavil komisi pro ochranu nezletilých

Papež František ustavil koncem března komisi pro ochranu nezletilých, jejíž vznik Vatikán předal počátkem prosince 2013. Členy komise se stali čtyři ženy a čtyři muži vysoké úrovně odbornosti v problematice ochrany mladistvých, ke které přistupují z hlediska psychologie, psychiatrie, práva, společenských věd nebo morální teologie. Podle vatikánského tiskového mluvčího, Federica Lombardiho, se bude komise zabývat např. oblastí výchovy, která má předejít zneužívání dětí, trestními postupy v oblasti zločinů páchaných na dětech, civilními i kanonickými povinnostmi nebo rozvíjením „dobré praxe“, která se na celospolečenské úrovni osvědčila. Prvním úkolem komise bude vypracování stanov a určení přesných kompetencí a funkcí. „Papež František dává jasně na vědomí, že církev musí pokládat ochranu nezletilých za jednu ze svých nejvyšších priorit. (...) Církev musí hrát zásadní roli v této oblasti,“ řekl Lombardi. Vatikánský tiskový mluvčí také uvedl, že Svátý otec navazuje na snahu předchozích dvou papežů v otázce ochrany nezletilých. Připomněl také slova papeže Jana Pavla II. z roku 2002, podle kterého „v kněžství ani v řeholním životě není místo pro ty, kdo by zranili mladistvé“, i dopis Benedikta XVI., který uvedl, že „je nutné zjistit pravdu o tom, co se stalo v minulosti, podniknout všechny potřebné kroky, aby se podobné věci již nestávaly, zajistit, aby byly plně respektovány principy spravedlnosti, a především přinést uzdravení obětem a těm, kdo byli zasaženi těmito nehoráznými zločiny“ (2006).

Breviář pro iPhone a iPad

Pro uživatele mobilních zařízení s Apple iOS vychází bezplatná aplikace Breviář, která zpřístupňuje texty denní modlitby církve. Ofiine aplikace (nevyžaduje připojení k internetu) vychází v rámci projektu ebreviar.cz a je zdarma k dispozici v českém, slovenském a maďarském jazyce v Appstoru na adresách:

čeština:

<https://itunes.apple.com/us/app/breviar/id818790371?ls=1&mt=8>

slovenština:

<https://itunes.apple.com/us/app/breviar/id818787573?ls=1&mt=8>

maďarština:

<https://itunes.apple.com/us/app/breviar/id818769806?ls=1&mt=8>

Na stránkách Google Play je také k dispozici aplikace s denní modlitbou církve pro systémy s operačním systémem Android.

Vývoj breviáře pro Apple iOS realizuje ve spolupráci s autorem on-line liturgie hodin Jurajem Viděkým také Ákos Gyimesi z Maďarska, k němuž se připojil vývojář pro iPady Oto Komiňák. Se zabezpečením pomáhá maďarská jezuitská provincie.

Podle zpráv České biskupské konference

Tomáš Halík získal jako první Čech Templetonovu cenu

Templetonovu cenu, které se neoficiálně říká Nobelova cena za náboženství, letos získal profesor Tomáš Halík. Toto uznání uděluje Templetonova nadace za mimořádný přínos pro duchovní rozměr života.

Udělení Templetonovy ceny českému teologovi bylo oznámeno 13. března 2014 v Britské akademii. Tiskové konference se kromě zástupců sdělovacích prostředků účastnil John Templeton mladší, syn zakladatele ocenění, a velvyslanec ČR ve Spojeném království Michael Žantovský. Nominace přišla ve výroční den úmrtí Halíkova učitele, filosofa Jana Patočky, a zvolení papeže Františka.

Kardinál Dominik Duka, předseda České biskupské konference, k ocenění uvedl: „Udělení Templetonovy ceny Tomáši Halíkovi je pro českou církev i pro celou naši zemi významná a radostná událost. Ukazuje se tak, že střední Evropa není jen místem, kde bylo náboženství, teologie a myšlení obecně v minulosti potlačováno, ale že zde byli a jsou lidé, kteří svým hlubokým myslitelským dílem dokáží oslovit nejen čtenáře české, ale i čtenáře v Evropě a také na jiných kontinentech. Rád bych jménem svým i jménem celé biskupské konference Tomáši Halíkovi pogratuloval a poděkoval.“

Prof. Tomáš Halík ve svém dnešním projevu připomněl své učitele Jana Patočku a Josefa Zvěřinu, kteří byli pronásledováni komunistickým režimem: „Oni nesli kříž, zatímco já mohu v dnešní době zakoušet radost a světlo velikonocního rána, vzkříšení svobody. Toto mimořádné ocenění mě zavazuje, abych nesl toto světlo a radost ke všem lidem dobré vůle.“

Jak dále Halík uvedl, v křesťanství i mimo něj se nachází tzv. *seekers*, neboli ti, kdo neustále hledají Boha a pravdu, a tzv. *dwellers*, tj. lidé, kteří jsou ve svém přesvědčení zabydleni. „Mé srdce je na straně těch, kdo hledají. Mezi věřícími jsou lidé, jejichž víra není město obehnané hradbami, nýbrž cesta. Odpovídají na volání jít hlouběji a hlouběji. A podobně mezi těmi, kdo sami sebe nepokládají za věřící, je mnoho těch, kdo nejsou zahydleni v domě dogmatického ateismu a nejsou slepi k duchovnímu rozměru,“ uvedl Halík.

Profesor Univerzity Karlovy se také postavil proti náboženskému fundamentalismu i militantnímu ateismu, které se podle něj vzájemně podobají.

Úkolem církve je pak podle Tomáše Halíka doprovázet hledající: „Počet těch, kdo hledají, roste a myslím, že velkým úkolem církve je s nimi komunikovat. Nejen s těmi, kdo jsou zabydleni.“

K oficiálnímu předání ceny dojde v květnu 2014. Cereмонie se obvykle odehrává v Buckinghamském paláci za přítomnosti členů královské rodiny.

Templetonova cena byla ustavena v roce 1972 a nese jméno po svém zakladateli, obchodníkovi a filantropovi Sirovi Johnovi Templetonovi. Porota devíti zástupců světových náboženství a různých akademických hodností každoročně ocení jednoho žijícího člověka za mimořádný přínos pro duchovní rozměr života. V minulosti Templetonovu cenu obdrželi např. Matka Tereza, zakladatel komunity v Taizé Roger Schütz, spisovatel Alexander Solženicyn, v loňském roce byl oceněn jihoafrický oponent apartheidu, arcibiskup Desmond Tutu. Cena je spojena s odměnou 1,1 milionu liber.

Stručný životopis prof. Tomáše Halíka

Prof. Tomáš Halík, syn editora brň Čapků Miroslava Halíka, vystudoval sociologii a filosofii na UK v Praze (u prof. Jana Patočky). V roce 1984 se atestoval z klinické psychologie. Teologii studoval tajně v Praze (žák Josefa Zvěřiny) a po roce 1989 postgraduálně na Papežské Lateránské univerzitě v Římě. Habilitován pro obor sociologie na UK a obor praktické teologie na Papežské teologické fakultě ve Wroclavi byl v roce 1997 jmenován profesorem UK pro obor sociologie.

Do roku 1989 působil v ilegálních strukturách katolické církve, v 80. letech patřil k nejbližším spolupracovníkům kardinála Tomáška, byl iniciátorem ekumenického pastoračního projektu *Desetiletí duchovní obnovy národa*. Aktivně působil v bytových seminářích, zejména u Radima Palouše a Ivana a Václava Havla, byl členem pražské skupiny filozofů „Akademie“; publikoval v samizdatu a podílel se na vydávání ilegálních filozofických a teologických knih a časopisů.

Od r. 1990 je prezidentem České křesťanské akademie a rektorem kostela Nejsvětějšího Salvátora, od 1. října 2004 farářem nově zřízené pražské akademické farnosti.

Ve svých dílech se věnuje dialogu s nevěřícími a mezináboženskému dialogu, jeho kniha *Vzdáleným nablízku* získala v roce 2011 cenu za nejlepší teologickou knihu Evropy.

Papež Jan Pavel II. ho jmenoval poradcem Papežské rady pro dialog s nevěřícími (1990). Je členem Evropské akademie věd a umění a řady dalších institucí, obdržel řadu literárních i jiných cen doma i v zahraničí včetně Ceny kardinála Königa (2003) a Ceny Romano Guardiniho „za vynikající zásluhy o interpretaci naší doby“ (2010), čestného titulu „Člověk smíření“ za zásluhy o křesťansko-židovský dialog (2011) a Rytířského kříže řádu za zásluhy, udělené prezidentem Polské republiky (2012).

Podle zpráv České biskupské konference

Církev a Boží srdce

K prvnímu výročí zvolení papeže Františka na Petrův stolec 13. března 2014

„Není třeba se bát dobroty ani něhy“. Tato věta papeže Františka, kterou pronesl během inaugurační mše svaté, se pro mnohé stala symbolem nového pontifikátu. Mnoho se v těchto dnech hovoří o papežově bezprostřednosti, která se stala nejednou problémem pro bezpečnostní službu, o jeho nečekaných telefonátech, způsobu cestování apod. Všechny tyto projevy jsou však jen příznaky hlubšího postoje i způsobu vnímání evangelia, na který se stojí za to zaměřit.

Centrum a periferie

Začneme poněkud nezvykle u první papežovy cesty mimo římskou diecézi: na Lampeduse. Ostrově, k němuž hromadně připlouvají uprchlíci z Afriky, a kde také často nacházejí smrt. Mnohým z nás se vybaví chvíle, kdy papež z lodi hází kytici do moře a v tichosti se modlí. Je příznačné, že první cesta nového pontifika nemířila do Milána či Turina ani do dalších italských velkoměst, nýbrž na hranice Evropy.

První Františkova návštěva farností zase mířila na okraj města. Připomeňme některé další zastávky jeho pontifikátu – středisko pro imigranty Centro Astalli v Římě, chudá čtvrť Varginha v Rio de Janeiru, dětská nemocnice Bambino di Gesù v Římě, charitní centrum pro lidi bez domova v Assisi...

Zajímavé je, jakým způsobem papež volí místa své návštěvy. V nedávném rozhovoru se o tom zmiňuje jeho osobní sekretář Alfred Xuereb: „Například pro návštěvu Lampedusy se rozhodl proto, že když několikrát vstupoval do kaple, stále se mu vracela tato myšlenka. Byl si jistý, že Bůh to chce.“

Všemi těmito místy však jako červená nit prochází jedno slovo: periferie. Výraz, který se neustále vrací ve Františkových slovech i gestech. Znovu se objevil i v nedávné řeči k českým biskupům. „Skutečnost chápeme lépe tehdy, když se na ni díváme z periferii, nikoliv z centra,“ vysvětlil jednou papež své vnímání věcí. Jakoby zde zazníval hlas teologa předchozích dvou pontifikátů, Hans Urs von Balhasara, podle kterého se střed církve nachází tam, kde mnozí vidí její periferii: v jejím nasazení pro svět.

Je zřejmé, že se nejedná pouze o periferie zeměpisné. Velmi pregnantně to Jorge Bergoglio vyjádřil ve svých poznámkách před konkláve, kde píše: „Církev je povolána k tomu, aby vycházela ze sebe a šla směrem k periferiím. Nejen k těm geografickým, nýbrž i k existenciálním: k periferiím hříchu, bolesti, nespravedlnosti, nevědomosti, nepřítomnosti víry, k periferiím myšlení, k jakékoliv podobě bíd.“

Sním o církvi, která...

A právě v této optice je třeba se dívat i na církevní reformu, kterou papež započal. Jestliže se periferiemi miní také místa, kde není přítomný smysl života a evangelium, má se veškeré jednání církve přizpůsobit tomu, aby lidé na těchto místech mohli s Bohem setkat. „Sním o misijním rozhodnutí, které bude schopné všechno proměnit, aby se zvyklosti, styly, harmonogramy, slovník i všechny církevní struktury staly přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa ... Je nutné, aby se 'vycházení' stalo trvalým postojem aktérů pastorace,“ píše František v exhortaci *Radost evan-*

gelia. Misijní rozměr je papeži tak drahý, že o několik odstavců dále dodává, že dává přednost „církvi otloučené, zraněné a špinavé proto, že vyšla do ulic,“ před církví, „která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám.“ Na jiném místě říká, že „Bůh nás bude soudit podle toho, jak jsme jednali s těmi nejpotřebnějšími“. S potřebnými v hmotném i duchovním slova smyslu.

Vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi zmíněný pohled na reformu církve vysvětluje takto: „*Toto papež František zamýšlí pod pojmem reforma: Aby se nástroje a struktury více přizpůsobily poslání církve; poslání církve hlásat evangelium, hlásat jej až na hranicích světa, na periferiích, ve vztahu k chudým, k těm, kdo nejvíce potřebují blízkost Pánovy lásky u svědectví o Bohu.*“

Vyjít k druhému člověku tedy znamená hledat jej tam (a doplňme: v těch existenciálních situacích), kde žije. Nikoliv čekat, až přijde sám. Právě to je také smysl dotazníků k nadcházející synodě o rodině. Nemylně se, zde se nejedná o pokus změnit Boží přikázání v otázkách rodiny, jak bývá papeži často podsouváno. František taková tvrzení odmítl velmi jasně. Církev se však má setkat s člověkem v jeho konkrétní situaci a v ní hledat řešení. Není náhodou, že na svém pektorálním kříži má pontifik postavu dobrého pastýře, který hledá ztracenou ovečku tak dlouho, dokud se s ní nesetká.

Za zmínku v této souvislosti stojí další z velkých vizí Jorgeho Bergoglia: církev chápaná jako polní nemocnice. Do povědomí tento obraz vešel po rozhovoru, který papež v září poskytl periodiku *La Civiltà Cattolica*, naposledy jej připomněl minulý týden při setkání s kněžími: „Je tolik zraněných lidí a my jim musíme být nablízku. (...) Když je někdo zraněn, potřebuje ihned ošetřit, nikoli analyzovat, jak je na tom s cholesterolem, glykemií. Je tu rána, je třeba ošetřit ránu, a potom přijdou analýzy. Potom se udělají speciální vyšetření, ale nejprve je třeba ošetřit otevřené rány. Pro mne je to v této chvíli nejdůležitější,“ uvedl Svatý otec před stovkami kněží římské diecéze.

Srdce pontifikátu a Boží srdce

Můžeme se právem ptát: Kde bere papež oporu pro své úvahy? Jakou oporu mají v evangeliu? A zde možná stojíme před jádrem poselství nového pontifikátu, je-li dovoleno to tak říci. Odpovědi může být zmíněné setkání s kněžími. Podle Františka církev již několik desítek let prožívá dobu milosrdenství. S odvoláním na slova Jana Pavla II., podle kterého „světlo Božího milosrdenství ... bude osvětlovat putování třetího tisíciletí“ současný pontifik uvádí, že zjevení Božího milosrdenství patří mezi intuice, které Bůh odkázal lidem naší doby. A na tento odkaz nesmí církev zapomenout.

Bůh, který ve svém milosrdenství (aktivně) hledá člověka, zraněného, hledajícího, tápajícího. Zde je jádro gest i slov papeže Františka. Z tohoto středu vychází a jejím obrazem se stávají jeho styl vedení církve, komunikace, života.

„*Něha a milosrdenství jsou srdcem vašeho poselství ...*“ řekl papeži jeden novinář. František odpověděl: „...a také evangelia. Je to jádro evangelia. Jinak by se nerozumělo Ježíši Kristu, něže Otce, který ho posílá, aby nám naslouchal, uzdravoval nás a spasil.“

Ondřej Mléčka, Tiskové středisko ČBK

Co se stalo s naší dobou?

Zažíváme vážnou krizi? Proč mají najednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká? Pokusme se nahlédnout do nehlubšího nitra české duše.

Každý student lékařství je už od prvního ročníku studia veden svými profesory k tomu, aby si u každého pacienta položil dvě zásadní otázky - proč a jak.

Proč má nemocný potíže? Otázka diagnostická, která vede k určení choroby. Jak ji léčit? Otázka terapeutická, hledání cesty k uzdravení.

Je-li naše společnost nemocná, a ona bezesporu nemocná je, kládeme si obě otázky všichni. Až na několik vrcholných politiků, kteří mají většinou jiné starosti, než jaké musí řešit lid obecný. Ovšem co hlava, to názor. Jedni ze současného stavu obviňují komunismus, jiní konzumismus, další neoliberalismus nebo hedonismus.

Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní -ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby. Ztráta studu, rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem a z obou předchozích plynoucí pocit tíživé bezmoci.

Diagnóza

"Žijete v zemi, kde nic není hanba!" Těmito slovy zhodnotil student z Asie svůj roční pobyt v České republice. Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu.

Z české kotliny se kamsi vytratil stud. Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu. Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo. Proč by se tedy měli politici ve službách mafií stydět lhát, krást a podvádět?

Svoji velkou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z banality dělají tragédii a z tragédie banalitu. Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby. Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdňé celebrity všeho druhu.

Ony totiž zaujaly místo jako vzory po moudrých básnících a osvícených autoritách, do kterých by „moderní český sjednocený Evropan“ už ani nekopl. Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron... Z této skutečnosti chápou, proč se užívá termín televizní kanály.

Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí.

Ale koho to zajímá? Politiky v žádném případě! Ti mají jiné starosti. Stávající garnituře jde o to, aby se ve službách různých mafií udržela u moci co nejdéle jakoukoli strategií, a ti, kteří mlsně hledí na jejich místa, hledají taktiku, jak by je mohli vystřídat. Bez onoho přežitku, kterému se říkávalo stud.

Občejní smrtelníci v této zemi trpí oprávněnými pocity nespravedlnosti a křivdy, ale parní válec politiky a byznysu si vesele jede dál. A proč by ne! Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí.

Navrhoval bych celospolečenskou infuzi studu a vybraným jedincům implantovat svědomí. Obojí bude obtížné, protože v prvním případě už těžko nahmatáme zlovykem zkolabované žíly a ve druhém už nerozřizneme politikafením zkamenělou hroší kůži.

Místo domu barabizna

Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné.

Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a ctit svislou rovnou stěnu.

Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a čínorodosti. Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností. Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Co bylo kdysi jednoznačným tabu, pyšně rozkmitali moderním relativismem. Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně.

Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům. Oč má u nás trh silnější zuby, o to bezzubějšími se stávají zákony. Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna. Tolik k diagnóze.

Terapie

Co s terapií? Jsou dvě řešení. Buď to nepovedené stavení zbouřat, anebo z něho závčas utéct. V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci.

Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškozování cizí věci. Skutečně cizí věci. Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna.

Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct. Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti samí architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče. Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce. Možná by se vyplatilo prchnout za asijským studentem do té země, kde ještě nevyhynul stud.

Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci. Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni. Jednou za několik let je nám sice hozen záchraný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý. Frustrace vystřídá depresi, zklamání vystřídá bezmoc. A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná. Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi. A ta tady již je. Dokonce i mezi školními dětmi lze zachytit její silný nárůst.

Buďme ovšem upřímní a nestěžujme si jen na ty nahoře. Zavínili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: "Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!" Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci...

Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhopat terapii a utekl se schovat. Rovnou mezi šílence. Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám. Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy všichni!

*Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Max Kašparů,
spisovatel, premonstrátský diákon, psychiatr, esperantista
a autor dvaceti esejistických knih
přeložených i do polštiny, italštiny a francouzštiny*

Noc plná světla v Chicagu

Nová opera Zdeňka Pololánika na motivy dramatu Paula Claudela

zazní z videozáznamu světové premiéry, která se konala v červnu loňského roku v Olomouci
Filmové představení bude 5. a 6. dubna 2014 v České misii v Brookfieldu

Opera o naději, lásce a síle oběti

Moravské divadlo
Olomouc

ZDENĚK
POLOLÁNIK

NOC PLNÁ SVĚTLA

Hudba – Zdeněk Pololánik

Libreto podle námětu Paula Claudela připravil
Mons. Josef Hrdlička, světící biskup olomoucký

Premiéra v Moravském divadle v Olomouci
28. června 2013

k jubileu 1150 roků od příchodu
sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu

Paul Claudel (1868 - 1955) byl francouzský diplomat, jedna z velkých postav světové literatury, básnické a dramatické tvorby. V letech 1909 - 1910 působil jako generální konzul Francie také v Praze. Zde na něj silně zapůsobil duchovní odkaz českých národních dějin, který uctil ve sbírce básní Svaté obrázky z Čech. Jeho dílo ovlivnilo mnoho českých básníků a spisovatelů a mělo vliv na vydavatelskou činnost Josefa Floriana. Claudel napsal i drama L'Annonce faite à Marie (Zvěstování Marii), jehož děj pojal olomoucký světící biskup Josef Hrdlička jako předlohu pro libreto opery, kterou zkomponoval současný český skladatel Zdeněk Pololánik – Noc plná světla.

Zdeněk Pololánik se narodil roku 1935 v Brně. Absolvoval varhanní oddělení brněnské konzervatoře a již v té době se věnoval studiu skladby. Roku 1957 byl přijat na Janáčkovu akademii múzických umění v Brně ke studiu kompozice. Už za studií zaujal veřejnost jeho výrazný skladatelský talent a jeho díla se dostala na repertoár nejvýznamnějších profesionálních interpretů, a to nejenom v Československu, ale také v zahraničí. Už v začátcích tvorby jej kritici nebývale pozitivně hodnotili, a dokonce o něm psali, že chrlí jedno zajímavé dílo za druhým.

Hudební tvorba Zdeňka Pololánika se již od počátku vyvíjí třemi základními směry.

První linii tvoří skladby pro koncertní provozování a balety – do dnešních dnů vytvořil asi 250 děl zahrnujících sólová, komorní, vokální, symfonická, ale i jevištní díla. Za zmínku jistě stojí scénické oratorium Šír haš-šírím (na úplný hebrejský biblický text Písně písní), Sinfonietta, čtyři Symfonie, balety Pierot, Popelka, Sněhová královna (uváděná v pražské Laterně magie) či Paní mezi stíny o Boženě Němcové.

Druhou linii představuje asi 500 scénických, filmových, rozhlasových a televizních hudeb. Pro diváky jsou známé celovečerní filmové tituly jako Lev s bílou hřívou (o Leoši Janáčkovi), Člověk proti zkáze (o Karlu Čapkovi), Katapult, Žert, Prodloužený čas, Opera ve vinici či Neúplné zatmění. Z televizních seriálů je to nedávno reprizovaná saga Synové a dcery Jakuba Skláře (vydané na DVD), Chtěla bych ten strom aj. Nepřeberné je však množství scénických hudeb určených pro přední česká divadla v Brně, Praze, Ostravě, Opavě, Olomouci, Zlíně, Hradci Králové, Uherském Hradišti, Karlových Varech, či Chebu, ale také v zahraničí – např. na Slovensku, v Německu, Norsku, Japonsku nebo Mexiku. Publiku v Chicagu jsou známé dramatické pořady předváděné brněnským hercem Miroslavem Gabrielem Částkem, které Zdeněk Pololánik zhudebnil, zejména Popelka Nazaretská nebo Bůh je láska.

Tvorba, se kterou se však můžeme setkávat nejčastěji, je ta, o které to mnohdy ani nevíme. V našich chrámech zpíváme při mších písně z kancionálu a žalmy, u kterých si jen málokdy povšímneme autorova jména. A je jich opravdu hodně, které nesou podpis Zdeňka Pololánika. Skladeb duchovní hudby už je pěkná řádka čítající přibližně 250 děl od písní v kancionálu přes ordinária až po majestátní Missu solemnis.

Zdeňku Pololánikovi bylo uděleno nejedno ocenění: 1. cena v celorepublikové soutěži na slavnostní ordinárium pro liturgické účely (1975), udělení Řádu sv. Cyrila a Metoděje (2001) a cena Jihomoravského kraje (2005). Obec, ve které Zdeněk Pololánik žije, mu udělila roku 1998 Čestné občanství městyse Ostrovačic. Významné počty se dočkal také roku 2005, kdy byl v České Třebové uspořádán I. Mezinárodní varhanní festival Zdeňka Pololánika, který pokračuje dodnes.

Osoby a obsazení

Otec	Jiří Příbýl
Matka	Zdeňka Molliková
Violéna	Lea Vítková
Mara	Barbora Polášková
Jakub	Petr Martínek
Petr z Craonu	David Szendluch
Dítě	Maria Andrlová
Dirigent	Petr Šumník
Režie	Michael Tarant

Obsah opery

Děj opery *Noc plná světla* se odehrává na francouzském venkovském statku. Hlavními postavami jsou otec, matka a jejich dvě dcery. Starší Violéna a mladší Mara. Mladý muž Jakub žije v této rodině léta a pomáhá hospodáři. Na statku žije i nadaný Petr z Craonu, který je stavitelem chrámů. Oba jsou zamilovaní do Violény.

V prologu sledujeme setkání Violény s Petrem za úsvitu, kdy stavitel tajně opouští statek a Violéně, kterou potká, se svěřuje, že objevil na svém těle příznaky malomocenství a že už se oba nikdy neuvidí. Violéna pohnuta soucitem ho na rozloučenou políbí a dá mu jako vzpomínku na ni prsten, který dostala od Jakuba. Letmý polibek uviděla její sestra Mara, která tajně Violénu sledovala, protože sama usiluje o lásku Jakuba.

V prvním dějství otec sděluje své manželce, že odchází na pouť do Svaté země. Jeho poslední rozhodnutí je, aby si Violéna vzala Jakuba a on v jeho nepřítomnosti hospodařil na stat-

ku. Chystá se svatba Violény s Jakubem. Závistivá Mara, která zná tajemství nejprve přesvědčuje matku, aby si Violéna Jakuba nebrala, a když neuspěje, rozhodne se, že to poví Jakubovi a snaží se v něm vyvolat žárlivost, aby se zeptal, kde má Violéna jeho prsten. Violéna pak Jakubovi sama vyjevuje, že polibek, který dala Petrovi na rozloučenou, měl za následek, že i ona onemocněla malomocenstvím. Violéna pak v tichosti odchází na místo vyhrazené malomocným. Vítězoslavná Mara si může vzít Jakuba.

V dalším jednání se odehrává scéna v lese o Vánoční noci. Mara hledá mezi malomocnými svou sestru Violénu. V náručí nese děvčátko, které se jí a Jakubovi narodilo, ale brzy na to zemřelo. Zoufalá Mara dává Violéně do náruče mrtvé dítě a chce, aby udělala zázrak a vrátila dítěti život. Violéna se zdráhá, není svěťice, nemá moc jako Bůh... vybízí sestru k modlitbě. A zde nastává vrcholná část příběhu. Zvony z okolních vsí oznamují narození Páně, Tři králové i lidé jásají, že se narodilo božské dítě – Violéna se začne úpěnlivě modlit k Bohu, Mara čte stará proroctví, evangelium i texty církevních otců o narození Vykupitele – a stane se zázrak. V tichu Vánoční noci se ozývá dětský pláč. Mara si bere do náruče své oživené dítě, které se podobá otci, pouze oči má po matce, ale Mara nyní vidí, že dítě má jiné oči. Mělo černé oči a nyní má modré. Jsou to oči Violény, která při malomocenství oslepla.

Uplynulo mnoho času. V závěru opery se po 7 letech vrací domů otec. Jeho žena už dávno zemřela a nyní přináší v náručí polomrtvou Violénu, kterou krátce před tím Mara ve své zlosti shodila do písečné jámy. Otec cestou domů uslyšel její nárek a pláč, vytháhl ji a vzal s sebou. Kromě toho přináší i Jakubův prsten, který mu vrátil Petr z Craonu. Uzdravil se z malomocenství a vykonal děkovnou pouť do Jeruzaléma, kde se oba setkali. Violéna se chce před smrtí se všemi smířit. Zpěv uzdravené dcerušky dává všem novou naději. Opera končí smírem. Mezi Petrem a Violénou byl vždy jen ten nejčistší vztah, za polibek z milosrdenství zaplatila Violéna nákazou malomocenství, ale odpouští Petrovi a prosí, aby k Boží cti a slávě postavil nový chrám. Jakub lituje své žárlivosti. Vyznává lásku k Violéně, ale ta mu ze srdce přeje nové rodinné štěstí a slibuje, že se jistě jednou setkají na věčnosti. Mara vyznává svou hříšnost a odhaluje všem zázračné uzdravení svého dítěte skrze Violénu, nedoufá v odpuštění své celoživotní závisti, zloby i posledního pokusu zabít svou sestru. Violéna však Maře odpouští. Uklidňuje ji, že ona jí věřila, když jí přinesla mrtvé dítě, že tehdy se svěřila do rukou Božích a také nyní se jí nabízí Boží milosrdenství. Otec spojuje ruce obou sester a Violéna v pokoji odevzdává Pánu svou duši. - Zvon svolává všechny k modlitbě Anděl Páně...

Společnost pro Vědy a Umění Chicago

při příležitosti ukončení své dlouholeté činnosti

a na památku nedávno zesnulé předsedkyně Vladimíry Williamsové

ve spolupráci s Českou Misí v Chicagu

Vás srdečně zvou na filmová představení Noci plné světla

v sobotu 5. dubna 2014 v 8.00 večer

v neděli 6. dubna 2014 v 1.00 odpoledne

ve velkém sále České Misie 9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL

Česká Misie Vás srdečně zve na
**POMLÁZKOVOU
 ZÁBAVU
 & KOŠT VÍNA**

na Velikonoční neděli 20. dubna 2014
 od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu Misie 9415 Rochester Ave.
 Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

**CIMBÁLOVÁ
 MUZIKA**

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.
 K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup \$ 14,-

*Každý za to dostane v hodnotě \$ 10,-
 poukázky na úhradu občerstvení
 a pamětní skleničku na víno.*

Při této akci proběhne již tradiční

**Výstava vín a
 ochutnávka vzorků**

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve
 stejného vína nejpozději týden před akcí
 v České Misii.

Bližší informace podá Mons. Hladík
 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

**ALLELUIA !
 HAPPY
 EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
 Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
 1-708-484-3162

Dolores Jacklin
 1-630-968-1292

*Hody, hody, doprovody,
 dejte vejce malovaný.
 Nedáte-li malovaný,
 dejte aspoň bílý,
 slepička Vám snese jiný.*

*Radostné Velikonoce
 všem členům a příznivcům přeje*

**Distriktní svaz českých katolíků
 v Clevelandu**

Rev. Josef Callahan, kaplan
 Josef Kocáb, předseda
 Míla Hyvňar, tajemnice

Veselé Velikonoce přeje
Czech voice of Cleveland
„Joe Kocab“

WHKW 1220 AM
WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

Srdečné blahopřání

Mons. Josefu Šachovi,

který 22. dubna oslaví své 95. narozeniny.

Narodil se v roce 1919 v Hořovicích.

Vyučil se a pracoval ve Zlíně.

1948 emigroval do Rakouska a přes Německo do Anglie;
 odtud odjel do Kanady

1956 začal studovat teologii v Římě

1961 byl vysvěcen na kněze

1975 založil Českou Misii v Kanadě

2008 byl jmenován monsignorem

Sto let, sto let nech žije, žije nám...

Milý Otče Josefe, do dalších let života

Vám přejeme a v modlitbách vyprošujeme
 hojnost Božího požehnání, dostatek sil a dobré zdraví

*všichni známí krajané z Kanady
 a Spojených států*

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

**a na Internetu www.wcev1450.com
 a stisknete tlačítko SURFERS NETWORK**

SVĚT SIBIŘSKÉHO ZDRAVÍ SE OPĚT HLÁSÍ O POZORNOST

Vlasová a tělová kosmetika Siberian health

Je plná vitamínů, minerálů a výživných látek dobře
 vstřebatelných do pokožky až ke kořínkům, což dělá
 vlasy silnější, odolnější, lesklejší a ohebnější.

Více informací naleznete na:

www.diana77.siberianhealth.com

**Dámská a pánská kosmetika obsahuje antioxidanty,
 které chrání pokožku před volnými radikály.**

**Máme také denní a noční krémy omlazující a
 rozjasňující pokožku a udržující vláčnost pokožky.**

Nabízíme též masku na zmenšení pórů.

Dále dodáváme oleje po koupeli, neboli masážní oleje.

**Ty jsou velice příjemné, dobře roztíratelné. Jelikož
 velikost molekul těchto olejů je menší než póry v kůži,
 dobře se vstřebávají a pokožka nezůstává mastná.**

Pro další informace volejte Dášu :

708 699 5804

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Úmrtní oznámení

V hlubokém zármutku oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná maminka, babička a přítelkyně, paní

Vladimíra Williams

Narodila se 6. března 1928 v Plzni.

Do Spojených států přišla hned po druhé světové válce s jedním z amerických vojáků, kteří osvobodili Plzeň. V USA dlouhá léta pracovala jako učitelka cizích jazyků na Morton College v Ciceru, IL

Byla dlouholetou předsedkyní

Společnosti pro vědy a umění v Chicagu.

Byla autorkou nesčetných povídek a pravidelnou dopisovatelkou Hlasů národa.

Zemřela po těžké nemoci 28. února 2014

Rozloučili jsme se s ní 5. března 2014 ve FH Woodlawn.

Děkujeme všem, kdo se s ní přišli rozloučit a vzpomenou si na ni v modlitbě.

dcera Kamila

dcera Lada s rodinou

Jiří Straka a ostatní přátelé

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým, že Pánem života a smrti byla náhle povolána na věčnost naše milovaná maminka a babička, paní

Eva Wurmová

Narodila se 24. prosince 1942 v České republice.

Do USA přišla se svým manželem

Ing. Jaroslavem Wurmem v roce 1968.

Pracovala mnoho let v Plánovacím úřadu státu Illinois a též mnoha krajanům poskytovala služby v soukromé cestovní kanceláři.

V roce 2007 byl povolán na věčnost její manžel Jaroslav.

Zemřela 28. února 2014 v North Riverside, IL

Rozloučili jsme se s ní při mši svaté v kostele České misie v Brookfieldu 5. března 2014.

Její popel bude uložen v rodné české zemi.

Děkujeme všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenete si na v modlitbě spolu s námi

syn Petr s rodinou

dcera Gabriela s rodinou

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

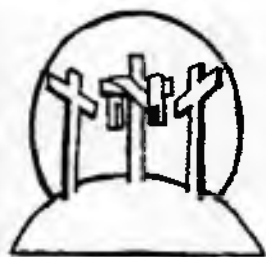
Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

email:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 12. dubna 2014 - 6.30 hod. večer

Neděle 13. dubna 2014 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 17. dubna 2014 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 18. dubna 2014

3.00 hod. odpoledne - Pobožnost Křížové cesty

7.30 hod. večer - Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 19. dubna 2014 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého
Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů,
křestní slavnost a bířmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,
chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční

Neděle 20. dubna 2014 - 10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Kříž má křídla

Španělský žurnalista Manuel Lozano Garrido (1920-1971), nazývaný Lolo nebo také Manolo, dokázal přijmout svoji nevléčitelnou nemoc jako dar z Božích rukou, a tak se stal skutečným apoštolem radosti. Obdivuhodným způsobem věřil ve spoluvykupitelské povolání všech trpících. Jako vůbec první novinář byl v roce 2010 blahorečen.

Manuel Lozano Garrido se narodil jako páté ze sedmi dětí v andaluském městečku Linares v jižním Španělsku. Byl veselým dítětem, malým nezbedníkem, který se uměl nadchnout pro divadlo a fotbal, velmi miloval přírodu. Po předčasně smrti rodičů - oba byli hluboce věřící - nastalo pro Lola a jeho sourozence těžké období. Manolo se jako jedenáctiletý stal členem církevního laického hnutí, tzv. Katolické akce. Tato skupina mladých lidí se stala jeho duchovní rodinou. Právě zde se začala rozvíjet jeho nezištnost a smysl pro humor, čímž velmi přitahoval své vrstevníky; tady se formoval jeho jasný úsudek a vysoké ideály. A právě zde byl také základem jeho vroucí lásky ke Kristu, k Eucharistii a k Panně Marii. A byla to právě tato láska, která dala křídla jeho apoštolskému zápalu získávat duše pro

Krista. Tady objevil rovněž svou vášeň pro psaní: „Když mi bylo patnáct let, bylo mi docela jasné, co je mým povoláním. Chtěl jsem být žurnalistou.“

„Ano, můžeme!“

V roce 1936, když bylo Lolovi šestnáct let, vypukla ve Španělsku občanská válka. S ní bylo spojeno i pronásledování církve. Bohoslužby byly zakázány, mnozí kněží a laici byli zatčeni anebo rovnou zastřeleni. Také někteří z Manolových přátel, mladí z katolického hnutí, zemřeli mučednickou smrtí. Kněz, který jako jediný z města ještě zatčen nebyl, pověřil Lola, aby pronásledovaným katolíkům přinášel svaté přijímání. Tato zkušenost, že mohl mít v době války u sebe eucharistického Krista, ho vnitřně velmi hluboce poznamenala. Brzy však byl i Manolo zatčen a tři měsíce vězněn. Ani tehdy ale neztrácel svůj humor. Hned po propuštění musel, teprve sedmnáctiletý, narukovat do republikánského vojska.

Ve svém apoštolátu, který vykonával při studiu, mohl opět pokračovat až v roce 1939. Neúnavně působil jako katecheta, navštěvoval nemocné, napsal svůj první článek jako vedoucí propagandy mládežnického centra katolického hnutí, ba dokonce vedl i křesťanský program v rádiu. V létě roku 1940 uspořádal Manuel velkou pouť mladých do baziliky Panny Marie del Pilar v Zaragoze. A tam před milostným obrazem Panny Marie připomenul kněz poutníkům jejich vrstevníky, kteří jen před pár měsíci položili svůj život za Krista. Zároveň se jich zeptal slovy Pána Ježíše adresovanými Jakubovi a Janovi: „Můžete pít kalich, který já budu pít?“ (Mt 20,22) Mladí lidé, naplnění láskou, oduševněle jednohlasně odpovídali: „Ano, můžeme!“ Také Manuel byl jedním z nich, bylo mu právě 20 let. Za tři roky mu Pán skutečně podal kalich, který byl naplněn až po okraj a byl naprosto jiný, než si jej Lolo představoval. Když v roce 1942 sloužil opět jako voják v Madridu, pro-

jevily se u něho příznaky těžké nemoci. Začalo to silnými bolestmi v nohou a Lolo už zanedlouho nedokázal vyjít po schodech. Po následných vyšetřeních v Madridu stanovili lékaři strašlivou diagnózu: morbus Bechterev, nevléčitelná revmatická nemoc, která postihuje především páteř. Je provázena občasnými nesnesitelnými bolestmi, rychle a nezdolitelně vede k úplnému ztuhnutí.

Manuel přijal tento kříž bez výhrad, když ho s poznámkou „nevléčitelně nemocný“ propustili z vojenské služby domů. Tuto nemoc chápal jako dar, ale přesto musel při každém zhoršení svého stavu v bolestech hlouběji vrstát do svého kříže a přijímat jej. „Přijmout Boží vůli...! Říkáme sice: »akceptuji, přijímám«, ale děláme to jako někdo, kdo Pánu Bohu vystaví bílé šek, ale přitom doufá, že suma, kterou bude Pán požadovat, bude co nejnížší. Přijmout je sice pěkné slovo, avšak v naší představě přece jen počítáme každou kapku, kterou dáváme. Křesťanské přijetí je však mnohem víc než jen jednoduchý souhlas. Znamená to, že to, co nám Bůh dá anebo vezme, budeme milovat a vnímat jako vlastní dobro. Znamená to úplně a bezpodmínečně důvěřovat, že vše, co Bůh koná anebo dopouští, je jen dobrem.“ Manuel prosil Ježíše pouze o jedno: „Zapůjč mi své Srdce na jeden, tři, pět roků mého života, které mám ještě před sebou. Tvé Srdce - ne však z egoismu, abych vše zvládl s lehkostí a bez námahy, ale abych mohl dobře splnit svou povinnost, milovat tě bez hranic.“

Utěšitelka z Lurd a síla svaté Eucharistie

V roce 1943, krátce po stanovení diagnózy, se naskytla Lolovi možnost jet spolu se svojí sestrou Lucií na pouť do Lurd. Velmi dojmavě tam dostal potvrzení, z jakých pramenů má čerpat veškerou sílu pro svoji cestu utrpení. Lucie píše: „K jeskyni jsme přicházeli s obrovskou radostí... Položila jsem Lolovi na

Před slavením první mše svaté v jeho pokoji Lolo najednou poprosil: „Přineste sem můj psací stroj a postavte jej pod oltář, aby do jeho klávesnice pronikl kmen kříže z Golgoty a aby se tam zakořenil.“
Na obrázku Lolo přijímá Tělo Kristovo.

kolena malé zrcadlo, aby mohl vidět sochu Panny Marie ve skalním výklenku. Sám už nedokázal zvednout hlavu. Když jsem mu zrcadlo znovu sebrala, bylo mokré od slz.“

Manolova velká láska k Panně Marii mu zprostředkovala nejen odvahu k utrpení. V utěšující přítomnosti Panny Marie si mohl oddechnout ve svém boji s těžkou nemocí; přesně tak, jako by to řekl Ježíš: „Z Matky proudí něco jako oheň, jako sladkost, pokoj, štěstí a radost. Zaručuji vám, že nikdy nebudete bez něhy, neboť chci, abyste - i ve stáří a když vám bude do pláče - měli srdce jemné a poddajné. Dávám vám svou Matku, která má srdce velké jako hora - a to stačí.“

Manuel popisuje jako vrchol svého pobytu v Lurdech hlubokou zkušenost eucharistického požehnání nemocných. Lolo žil cele ze svaté Eucharistie.

Lucie vyprávěla o návštěvě jeskyňky s Manuelem: „Lolo se nikdy nemodlil za své uzdravení. Boží Matce tam řekl: »Obětuji ti rovněž svou radost... takovou plodnou radost.«“ A Matka mu měla pomoci, aby si zachoval tuto radost až do konce. Živý, ale nehybný. Ve sjednocení s Pannou Marií se stal jeho život nepřetržitou obětí. Během následujících let se kněží z Linares střídali v denním

přinášení svatého přijímání nemocnému Manuelovi. V září 1962, krátce předtím než Lolo na svátek sv. Františka oslepl, diecézní biskup povolil slavení mše svaté v jeho bytě. Jeden z celebrujících kněží vydal toto svědectví: „Zdalo se mi, že na této mši svaté byly dva oltáře a dvě oběti. Kristus byl v chlebě, který byl právě proměněn. Avšak Ježíš byl i v tomto těle, které bylo už skoro třicetiletým šťastným utrpením téměř zničené.“

„Trpět s láskou znamená vykupovat“

Zkušenost, kterou měl Manuel v Lurdech, vida tolik lidí trpících s vírou, jakož i osobní zkušenost téměř hmatatelné lásky Panny Marie a eucharistického Krista mu v pohledu na vlastní kříž pomohly poznat: „V Lurdech jsem začal hlouběji chápat dosah a univerzální význam utrpení.“ Pochopil, že jeho vědomě přijatá bolest má nejen „očisťující a posvěcující stránku, která přináší pokoj a radost v srdci“, ale také se stane pramenem nadpřirozeného světla pro druhé. Později napsal: „Kristus je ve všech těch, kdo trpí... nejen, aby toto utrpení s nimi sdílel a učinil je nesitelnějším, ale aby je sjednotil se svým utrpením a tak mu dal onu stejnou vy-

kupitelskou moc, kterou měl jeho kříž,... aby vykoupil celý svět... Na to jsou potřebné jen dvě věci: naše vůle a naše láska.“ Bolest se stala pro Lolu povoláním a prostředkem, aby mohl být ve své nehybnosti misionářsky činným. V takovém chápání utrpení dokázal Lolo s úsměvem na tváři říci: „Ano, kříž je sice těžký, ale má křídla.“

Dalším nádherným ovocem Lurd se stalo nakonec Lolem založené dílo *Sinaj*, modlitební společenství za katolický tisk. Brzy do něj patřilo více než 300 nemocných sdružených ve 20 modlitebních skupinách. Přidaly se k nim mnohé kláštery a všichni společně obětovali své modlitby a utrpení za katolický tisk.

Lolo vštěpoval žurnalistům do srdcí, aby svoji práci chápali jako povolání: „Žurnalista ví lépe než kdokoliv jiný, jak těžké je sloužit pravdě. Cítí zodpovědnost více než kdokoliv jiný, když komunikuje s tisíci čtenáři, pozná své chyby a bojí se jich. Ví, že existuje jedno velmi složité místo, kde je velmi těžké být křesťanem a křesťanem i zůstat: a to je tisk.“

Z Kréda utrpení

Bl. Manuel Lozano Garrido

Věřím v utrpení
jako vyvolení.

Věřím,
že oběť

je telegramem Bohu,
na který On
nepochybně odpoví
svou milostí.

Věřím
ve spasitelnou sílu utrpení
a k trpícím
se přibližuji
jako k relikvii kříže.

Věřím
v užitečnost
samoty.

Věřím,
že fyzická neužitečnost
se pro všechny promění
v duchovní plodnost.

Mnoho let života strávil Lolo v kolečkové židli

Povolání: ochrnutý a žurnalista

V roce 1943 už byl Manuel na vozíčku; ruce a nohy se mu začaly deformovat, trup měl nakloněný dopředu a byl ve strnulé poloze „čtyřky“. V této znehybnělé poloze už natrvalo zůstal. 27 let prožil v neustálých bolestech a posledních devět let byl také slepý. Jeho život se odehrával v jedné jediné místnosti, kde se o něho neustále starala jeho sestra Lucie. Tady spal, modlil se, jedl a pracoval. Lolo velice trpěl osamělostí, ale nikdy si nestěžoval, že musí přinášet tyto obrovské oběti. Čím více utrpení přibývalo, tím silnější byla jeho vůle vést pokud možno „normální“ život bez jakékoliv sebelítosti.

Doba do brzkého odpoledne patřila modlitbě, často rozjímal celé hodiny před křížem, růženec měl vždy zavěšený na svém vozíčku.

Zbytek dne pracoval, četl, psal a neúnavně dělal korektury; když už nemohl používat ruce, diktoval své sestře anebo používal diktafon. Jeho kolegové, kteří si ho velmi vážili, o něm řekli: „Byl žurnalistou od hlavy až k patě.“ Do konce života napsal devět knih a uveřejnil více než 300 článků, ve kterých zpracoval své zkušenosti, aby jiným zprostředkoval naději. Tak se uskutečnilo to, co napsal na začátku svého postižení: „Bolest mé nemoci radikálně změnila

moji životní cestu. Opustil jsem školní třídu, vzdal jsem sesvého učitelského titulu, mým údělem se stala samota a ticho. Žurnalista, kterým bych tak rád býval... malý apoštol, o kterém jsem snil, neprocházel více ulicemi města. A přece mám před sebou svůj ideál a povolání v takové plnosti, o které bych se nikdy neodvážil snít.“

„Jeden můj článek vzbudil řeholní povolání. Svět, který jsem zde popsal, přitáhl právě v tom správném okamžiku jisté děvče a ono učinilo rozhodující krok. Možná je to jediné blahodárné ovoce mých námah. Neustále zavřený ve svém pokoji si říkám, že tak jako tak mohu být jen pokorným rozsévatelem... Sít v tichu a samotě, vždy z dálky - vždyť pokud existuje jaro, plody pak budou moci dozrát i na dálku. A to je to, co nás spojuje.“

...a apoštol radosti

Manolova utrpení a způsob, jakým se s ním vyrovnával, ho nechávaly dozrát a staly se jeho vnitřním bohatstvím, kterým obohacoval lidi. Staly se pro něho literárním a duchovním apoštolátem. Ale jeho největším bohatstvím, které oslovovalo všechny, byla jeho radost.

Byl přesvědčen, že „to, čím se vyznačuje křesťan, není jeho trpělivost, odevzdanost a snad ani jeho добрota, ale radost. Protože ten, kdo svou zkoušku nesnáší radostně, nepronikl do tajemství kříže. Všechny ctnosti vyrůstají z radosti. Kdo má radost, ten má všechno.“

Přitom sám velmi dobře poznal i temnotu - prožíváním úzkosti, samoty a vlastní neužitečnosti: „Před oknem mého srdce poletuje temný vrabec smutku a hledá škvíru, kterou by vnikl dovnitř.“ Když byl Manuel s Lucií sám, neusmíval se vždy. Pro lidi zvenčí se však jeho úsměv zdál „věčným“. Věděl však jedno: „Mít v srdci radost je výsledkem boje a sebezapření, je stálým plodem dobývání.“

Tato radost, která byla zakořeněna v Boží vůli, byla trvalá, hluboká, pokojná a nakažlivá. S každým se setkával právě v tomto pozitivním postoji a mnohým novinářům, kněžím a mladým, kteří se v jeho bytě neustále střídali, nabídl své velkorysé přátelství. Tento „muž bolesti“ na vozíčku jim zprostředkoval naději a důvěru v Boží dobrotu. Ke kon-

ci svého života Manolo přiznal: „Je to jen jedno slovo, které se ze mne upřímně vynořuje: »Děkuji!« Můj život se stal mimořádným způsobem bohatším právě svým utrpením a láskou, která mi byla darována shora.“

Dne 3. listopadu 1971, v den své smrti, se mu ještě podařilo i přes nejtěžší utrpení darovat svému okolí úsměv; chvíli předtím, než s křížem v ruce po krátké agónii během modlitby *Zdrávas* a *Otče náš* navždy zavřel své slepé oči.

V dekretu, který potvrzuje heroický stupeň ctnosti Manuela Lozana Garrida, je napsáno: „Bolest se pro něho stala příčinou jeho posvěcení, nemoc jeho katedrou.“

Vítězstvo Srdce 91/2013

Překlad podle Světla 11/2014

Modlitba nemocných

Bl. Manuel Lozano Garrido

Pane, my nemocní přicházíme k Tobě. Jsme Ti neužiteční pro společnost. Všude překážíme. Nemůžeme opustit svůj dům, abychom se vrhli do světa práce. Svě ubohé úspory měníme na léky, injekce a nespočetné návštěvy lékařů. Všichni pracují, a my jsme nuceni ustavičně odpočívat, v pokoji, který je neporovnatelně namáhavější než všechna práce!

Nemůžeme jít k telefonu, když zazvoní, nemůžeme otevřít dveře příteli, nemůžeme postavit židli, která spadla.

Není nám dovoleno milovat muže nebo ženu.

Nemůžeme myslet na vlastní domov, rodinu a hlavičky našich dětí můžeme hladit jen prsty iluze... A přece na nás čeká neslýchaný úkol: Dopomoci lidem k jejich záchraně! Dej nám, Pane, poznat toto poslání, které nám ve sjednocení s Tebou bylo svěřeno.

Dej nám poznat jeho hluboký smysl. Pane, přijmi naši neužitečnost jako kytici nádherných lilí. Přijmi tyto květy do svých probodených, ranami poznačených rukou, aby přispěly k univerzálnímu vykoupení.

Velikonoční zvyky z doby našeho mládí

Není nad to, když má člověk dobré přátele, jako je paní Irena Halouzková z Laguna Woods, Kalifornie. Teď na stará kolena, kdy již ztrácím paměť, ale stále rád vzpomínám na naše mládí, jsem rád, že jsem od ní dostal dopis, o který se chci s vámi rozdělit.

Milý Luboši,

Tak jaro už je tu a Velikonoce už klepou na dveře. Ani nevím, zdali jsi katolík, metodista, protestant nebo snad ateista. Na tom ale vůbec nezáleží. Hlavně vím, že nejsi komunista.

Na Květnou neděli se v Americe nesvěti kočky, ale palmové větvičky. Hned po východu sluníčka se kráčí s hudbou a zpěvem do kostelíčka a tak začínáme Svatý týden. Na všechno si dosti dobře pamatuji, jen nevím, proč se říkalo Škaredá středa? Možná, že ten den Jidáš zradil Pána Krista. (Ano je to tak. – pozn. red.)

Na Zelený čtvrtek všechny zvony „odletěly“ do Říma. Tak my děti jsme popadly řehtačky a když zvony nezvonily, my jsme za ně řehtaly. A hned ráno se šlo na hřbitov. Koupili jsme „dušičky“. – Někdy byla ještě zima a kytičky na hrobech pomrzly a vítr sfoukal hořící svíčky.

Na Velký pátek se říkalo, že se „otvírají poklady“ a byl přísný půst. Jedly se vdolky medem pomazané. Maminka jim říkala „Jidášky“. A pekly se také mazance s křížkem uprostřed, mandlemi posypané a vajíčkem pomazané a do zlatova upečené. A ve tři hodiny se v kostele zpívaly pašije o umučení Krista Pána.

Na Bílou sobotu v poledne byly tři minuty ticha. Vzpomínka na zemřelé padlé vojáky.

Hody, hody, maticko,
chystejte nám vajíčko.

Mají velkou pomlázku,
na Rózu i na Stázku.

Nychastejte nůši plnou,
koledníci se k vám hrnou.

Také na vás už ji pletou,
ať vám tváře stále kvetou.

Večer na náměstí byly postaveny čtyři oltáře. Šli jsme všichni s muzikanty kolem dokola a byli jsme hrdí na tatínka, který hrál na klarinet.

Na velikonoční neděli zajiček poschoval do trávy malovaná vajíčka. A zase hned ráno v jarním oblečení se spěchalo do kostela. K obědu jsme měli pečené kůzlátko, nové brambůrky s prvním čerstvým špenátem a po obědě jsme už mohli rozkrájet piškotového beránky, kterého nám maminka upekla.

Ale nejlepší ze všech dní bylo Velikonoční pondělí. Kluci na nás na náměstí čekali a měli z vrbiček upletené „hodo-vačky“, kterým se někde říkalo „pomlázky“, aby nás děvčata s nimi přes naše nové sukýnky pořádně vyšlehali. Museli jsme se vykoupit malovanými vajíčky. A pak se šlo k příbuzným a známým koledovat.

Náš syn Jiří měl tři sestry a maminku k tomu. Viděla jsem, jak v sobotu tatínek s Jiříkem na sebe mrkli a šli spolu k potoku nařezat vrbové proutí a pak upletli několik hodo-vaček – pomlázek. A než jsme se ráno probudily, už stáli u našich postelí, aby nás vyšlehali. Ale já jsem na to již byla připravená a každé dceruše jsem předem dala po malovaném vajíčku, aby nás moc nešlehali.

Jo tak to bývalo a bylo to krásné.

Srdečně Tě zdraví a vše nejlepší přeje

Irena Halouzková

Od lesa jsou slyšet hlasy
té přesporní mladé chasy.

Pomlázky jak jedle máme
sukýnky vám vyšleháme.

Pařmámy a děvčata,
schovejte se za vrata!

Vy nám dáte po vajíčku,
kořalíčky do žejdlíčku

Hlasům národa zaslal Lubomír Hromádka
po Velikonocích loňského roku.
Z archivu redakce uveřejňujeme dnes
zároveň k uctění jeho památky († 2. ledna 2014)

Jak umíral Jan Pavel II.,

aneb poslední velikonoční pascha Karola Wojtyły

Parkinsonova nemoc

Ta strašlivá nemoc se u něho začala ohlašovat už dávno. První příznaky se objevily v roce 1991 postupujícím třesem prstů levé ruky. Pak roku 1993, když papež uklouzl a vykloubil si pravé rameno. Doktor Buzzonetti byl přesvědčen, že pád měla na svědomí určitá porucha rovnováhy, způsobená neurologickým syndromem extrapyramidálního původu. Parkinsonovou nemocí. Když doktor Buzzonetti informoval Jana Pavla II. o jeho chorobě, ten nevypadal, že by ho to nějak zaskočilo. Poprosil o vyjasnění některých otázek a ujistil lékaře o své ochotě podrobit se léčbě; zároveň však požádal o dovolení pokračovat ve své službě.

Ale jak plynuly měsíce a roky, nemoc se začala stále viditelněji projevovat na papežově těle, na jeho fyzických schopnostech, a tedy i na způsobu naplňo-

vání pastýřské služby, především apoštolských cest. Souhlasil se zmírněním tempa.

Neměl strach ze smrti

Nikdy neměl strach ze smrti. Dokonce ani tehdy, kdy už měl před očima bránu, za níž ho čekalo setkání s Bohem. Často prosil, abychom ho odvedli do kaple, kde po dlouhý čas rozmlouval s Pánem. Když jsme ho pozorovali během modlitby, byla nám jasná slova svatého Pavla, který učil, jak je třeba snášet utrpení.

Koncem ledna 2005 se Jan Pavel II. začal cítit zle. Lékaři konstatovali, že jde o prudký zánět hrtanu a průdušnice provázený stavy dušnosti. Večer 1. února během večere nemohl dýchat a bylo třeba převézt ho do nemocnice Gemelli. Tam se jeho zdravotní stav o hodně zlepšil. Bohužel zakrátko došlo k dalšímu zhoršení. Papežovi se stále hůře dýchalo, a to jak ve dne, tak v noci. Situace se zhoršila natolik, že jsme se následujícího rána rozhodli pro novou hospitalizaci v Gemelli. Léčba pouhými léky už bohužel nestačila. Doktor Buzzonetti po poradě s dalšími lékaři rozhodl o nutnosti okamžité tracheotomie, aby se papeži zajistil dostatečný přísun vzduchu do plic a předešlo se opětovnému riziku udušení. Řekli mu to; on se ke mně obrátil a do ucha mi zašeptal, jestli by se nemohlo počkat se zákrokem až na letní prázdniny. Ale když viděl reakci přítomných, souhlasil s operací. A ještě jednou nás obdaroval špetkou svého humoru. Doktor Buzzonetti se snažil nějak ho potěšit, a tak řekl: „Vaše Svatosti, to je takový jednoduchý zákrok.“ Nato papež podotkl: „Jednoduchý pro koho?“

Samozřejmě mu předem řekli, že nějakou dobu nebude moci mluvit. A potom, po probuzení z narkózy, se konkrétně přesvědčil, co to omezení zna-

mená. Pohnul rukou a já pochopil, že chce něco napsat. Podal jsem mu listek papíru, na který třesoucí se rukou napsal několik slov: „Co jste mi to provedli! Ale... Totus tuus.“ Snažil se tak vyjádřit svou bolest kvůli ztracenému hlasu, a zároveň naprostou odevzdanost do rukou Božích. ...

Poslední Velikonoce

Poprvé od začátku svého papežského působení nemohl koncem března 2005 Jan Pavel II. po návratu z nemocnice předsedat velikonočním slavnostem. Ale i tak si přál sledovat na Velký pátek ve své soukromé kapli pobožnost křížové cesty v Koloseu, přenášenou televizí. Při čtrnáctém zastavení vzal do rukou kříž, jako by si přál přiblížit tvář ke tváři Krista a připojit své utrpení k utrpení Božího Syna umučeného na kříži. Cítil jsem, že nadchází jeho čas. Pán ho k sobě volá...

V neděli na Boží hod velikonoční si přál alespoň udělit požehnání Urbi et orbi. Pečlivě se na to připravoval, chvilku předtím si zkoušel opakovat jeho slova a zdálo se, že všechno bude dobré. Ale potom, po promluvě kardinála Sodana přednesené na náměstí, papež stojící v okně – snad kvůli pohnutí, snad kvůli utrpení – nedokázal požehnání udělit. Šeptl jenom: „Nemám hlas,“ a potom v tichu vykonal trojí znamení kříže, pozdravil davy věřících a pohledem dal najevo, že chce odejít od okna.

Byl hluboce pohnut, rozhořčen a zároveň vyčerpan marnou námahou. Lidé na náměstí v dojetí aplaudovali, volali ho a on na sobě cítil veškerou tíž své bezmoci a utrpení. Podíval se mi do očí. „Asi by bylo lepší, abych umřel, když už nedokážu plnit svěřené poslání.“ Chtěl jsem odpovědět, ale on dodal: „Buď vůle tvá ... Totus tuus.“ To nebyl projev rezignace, ale poslechnutí Boží vůle.

Chtěl umřít doma, v blízkosti hrobu svatého Petra

Ve středu 30. března se Jan Pavel II. znovu ukázal v okně. Na náměstí bylo pět tisíc mladých lidí, kteří přijeli z Milána vyznat svou víru. Mysleli jsme, a já si to myslel také, že by jim měl jen požehnat. Ale když to udělal, rozhodným gestem ruky dal najevo, že chce, aby mu přisunuli mikrofon. Přál si říct alespoň pár slov. Alespoň jedno, alespoň poděkovat. Ale z úst mu nevyšel žádný zvuk. Když odstupoval od okna, neměl už ve tváři ten výraz bezmoci, jaký jsme pozorovali na velikonoční neděli. Už věděl, byl připraven...

Následujícího dne odsloužil v kapli mši svatou. V jednom okamžiku jsme měli dojem, jako by něco zevnitř drásalo jeho tělo. Horečka stoupla ke čtyřicítce. Lékaři okamžitě stanovili diagnózu: šlo o velice závažný septický šok spojený se srdečními potížemi, což způsobil zánět močových cest. Tentokrát se nemluvalo o hospitalizaci. Připomněl jsem profesoru Buzzonettimu papežovo přání, aby ho už nepřeváželi do nemocnice. Chtěl dotrpět a umřít doma, v blízkosti hrobu svatého Petra. I tam mu mohli lékaři zajistit potřebnou péči.

Jan Pavel II. ležel ve svém pokoji. Na zdi proti lůžku visel obraz zmučeného a spoutaného Krista, hned vedle obraz Matky Boží Čenstochovské. Na stolku fotografie rodičů. Na závěr mše svaté, kterou jsem sloužil, jsme všichni přistoupili a políbili mu ruku. „Stažu“ – řekl a pohlídl mě po hlavě. Potom přišly na řadu sestry vedoucí domácnost, všechny je oslovil jménem, a nakonec lékaři a ošetřovatelé.

Pátek byl dnem modlitby: slavili jsme mši svatou, pomodlili se křížovou cestu, drželi svatou třetí hodinu a pomodlili se nešpory. Blízký přítel Karola Wojtyły Tadeusz Styczeń přečetl několik úryvků z Pisma svatého. Papežův stav byl kritický. S velkým úsilím ze sebe vypravil stěží několik slabik.

Prosil, abychom mu četli z evangelia svatého Jana

Nastala sobota 2. dubna 2005. V místnosti vládlo ovzduší velkého pokoje ducha. Papež požehnal koruny určené pro obraz Matky Boží Čenstochovské do Vatikánských hrobek a dvě další pro Jasnou

Horu. Potom se rozloučil s nejbližšími spolupracovníky, kardinály, preláty ze státního sekretariátu, řediteli jednotlivých úřadů a přál si rozloučit se také s Franciscem, který uklízel jeho byt.

Byl zcela při vědomí, a přestože mluvil jen s velikou námahou, poprosil, abychom mu četli z evangelia svatého Jana. Nebyl to náš nápad, on si to výslovně přál. Poslední den, stejně jako to dělal po celý život, toužil sytit se Božím slovem. P. Styczeń začal číst text svatého Jana, kapitolu za kapitolou.

V posledních okamžicích své pozemské pouti se Jan Pavel II. stal znovu tím, kým vždycky byl: Božím člověkem hluboce sjednoceným s Pánem, pro něhož modlitba znamenala neustálý základ existence. Kdykoli se měl s někým setkat nebo učinit důležité rozhodnutí, napsat dokument nebo se vydat na cestu, nejprve vždycky hovořil s Bohem. Nejprve se modlil. Stejně i toho dne, než se vydal na svou poslední velkou cestu, za podpory blízkých ve svém okolí se pomodlil všechny denní modlitby včetně adorace, rozjímání, a dokonce v předstihu i nedělní hodinky čtení.

Dovolte mi odejít k Pánu

V jednom okamžiku sestra Tobiana zachytila jeho pohled. Nachýlila se k jeho ústům a on sotva slyšitelným hlasem zašeptal: „Dovolte mi odejít k Pánu.“ Sestra vyběhla z pokoje a chtěla se s námi rozdělit o jeho slova, ale pro slzy to nedokázala. Teprve později jsem si pomyslel: jak úžasné, že se posledními slovy obrátil na ženu.

Okolo sedmé večer upadl do kómatu. Pokoj osvětloval pouze svít hromnice, kterou sám požehnal při slavnosti Uvedení Páně do chrámu. Svatopetrské náměstí a přilehlé ulice se naplňovaly davy lidí. Stále jich přibývalo, především mladých. Jejich volání: „Giovanni Paolo!“ a „Viva il Papa!“ se nesly až do třetího patra. Jsem přesvědčen, že on je slyšel také. Nemohl neslyšet!

Předvečer nedělní slavnosti Božího milosrdenství se Jan Pavel II. vrátil do Otcova domu

Blížila se osmá a já náhle pocítil potřebu sloužit mši svatou. A tak jsme také učinili spolu s kardinálem Marianem Jaworskim, arcibiskupem Stanisławem Rylkem a dvěma polskými kněžími – Tadeuszem Sty-

czeńem a Mieczysławem Mokrzyckim. Byla to mše svatá předjímající nedělní slavnost Božího milosrdenství, jež byla papeži tak drahá. Pokračovali jsme v četbě evangelia svatého Jana: „Ježíš přišel tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: ‘Pokoj vám!’“... V okamžiku svatého přijímání jsem mu jako viaticum podal do úst pár kapek Ježíšovy nejsvětější krve.

Ve 21.37 jsme zjistili, že papež přestal dýchat. A na monitoru jsme viděli, jak jeho velké srdce po několika úderech přestalo bít. Profesor Buzzonetti se nad ním sklonil a s pohledem upřeným na nás zašeptal: „Vrátil se do Otcova domu.“ Někdo zastavil ručičky hodin.

A my všichni najednou, jako by na čísi rozkaz, jsme začali zpívat Te Deum. Ne Requiem, protože jsme neměli smutek, ale Te Deum. Na poděkování Bohu za dar, který nám dal, za dar v osobě papeže Karola Wojtyły.

Plakali jsme. Jak bychom mohli jinak! Plakali jsme slzy bolesti i radosti. V celém domě se rozžářila světla... Pak už si nic nepamatuji. Měl jsem dojem, že náhle padla tma. Tma nade mnou a ve mně. Uvědomoval jsem si, co se stalo, ale nedokázal si tu myšlenku připustit. A možná jsem nedokázal pochopit. Svěřil jsem se Pánu, a když se mi zdálo, že se mi vrátil do duše pokoj, temnota se dostavila znovu. Až přišel okamžik rozloučení.

*Podle knihy Stanisława Dziwisze
Život s Karolem*

MLADÝM

Zeptali jsme se různých lidí, jak pohlížíjí na Velikonoce

Čtyři jednoduché otázky:

1. Proč si myslíš, že jsou Velikonoce hlavním křesťanským svátkem?

- Přinesly nový život a ta nabídka tu je stále.
- Protože se udála nejdůležitější věc v dějinách vesmíru, díky tomu máme naději a bez toho by to všechno bylo v přecích.
- Velikonoce jsou časem, kdy si člověk může uvědomit, jak velká je Boží láska k člověku, když Bohu stálo za to obětovat svého jediného Syna za očistění lidí od hříchu.
- Vzdor Kristovu hroznému utrpení je to svátek NADĚJE. Je vyústěním a dovršením Kristova příchodu na svět s poselstvím lásky.
- Protože skrze Vzkříšení Ježíše Krista se nám otvírá možnost obnovy našeho života a navrácení šance být opět se svým stvořitelem.

2. Proč se dospělí křtí právě o Velikonocích?

- Protože je to slavnost Nového života a ve křtu jde o Nový život.
- Protože to tak církev konala od začátku - je to oslava Vykoupení.
- Voda při křtu z nás smývá hřích. Kristus nás svou smrtí a zmrtvýchvstáním vykoupil z hříchu. Proto jsou dospělí křtěni právě ve chvíli, kdy hřích ztrácí nadvládu nad lidstvem.
- Ve křtu se získává darem nový život. Spolu s Kristem je pokřtěný člověk se svým starým já pohřben a o Veliké noci je vzkříšen, stává se novým stvořením.
- Při velikonoční vigílii si připomínáme Kristovo vítězství nad smrtí a očistění člověka od hříchu. Pro mě byl v mých dvaceti letech křest o velikonoční vigílii nejsilnější duchovní zážitek v životě.“

3. Co je hlavním poselstvím Velikonoc pro dnešního člověka?

- Pro mě jsou Velikonoce časem, kdy se mohu zastavit v tomhle rychlém světě a uvědomit si, jak moc mě Bůh miluje a jak já s jeho láskou a milosrdenstvím nakládám.
- Svou smrtí na kříži mi Ježíš říká: „Já vím, že jsi to podělal. Neboj se, já jsem to vzal na sebe. A jenom já tě z toho můžu dostat.“

- Bůh nás nenechal ztracené, znovu otevírá nebe. Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.
- Pro mě je hlavním poselstvím Velikonoc to, že i když jsem v temnotě a neznám cestu dál, tak vím, že Pán si tím také prošel, všemi zavržen a opuštěn. On vstal a dal nám nový směr, novou naději, a tak chci také vstát ze svých hříchů a jít dál, jít za Ním.
- Že nás má Bůh tak rád, že neváhá za nás položit život, dává nám příklad a ukazuje nám, jak máme i my jednat, abychom s ním byli spojeni už tady na zemi a jednou sjednoceni v nebi. Učí nás tomu, že se máme Jím nechat obdarovávat, ale také darovat sebe.

4. Týká se křesťanské poselství Velikonoc jen křesťanů?

- Ne, každému nabízejí naději a lásku.
- Myslím, že se týká i nekřesťanů, ale moc si to neuvědomují. Nicméně nabídka stále platí pro všechny.
- Myslím, že právě moment „smrti a zmrtvýchvstání“ v denním životě je univerzálním poselstvím pro každého člověka, ať už jiného vyznání nebo náboženství.
- Ne, týká se to každého, protože Ježíš zemřel za nás všechny, bez rozdílu, zda se k němu v životě přihlásím, to je ta úžasná zpráva.
- Myslím, že to pravé poselství Velikonoc se týká jen křesťanů. Nevěřící lidé často ani netuší, co se slaví. Vědí, že Velikonoce existují, často pro ně mají význam jen jako tradiční svátek. Malování kraslic, pletení pomlázky atd. Berou je spíš jako svátky jara. Je ale jen na nás křesťanech, abychom se snažili jim pravý význam těchto svátků přiblížit a poukázat na jejich pravý smysl.

Zkuste si také vy sami odpovědět na 4 shora uvedené otázky.

Mnoho dalších odpovědí naleznete na:
Velikonoce - soubor různých textů - vira.cz

Česká Misie v Kalifornii se chystá na oslavy svého 50. výročí

Sdílím radost s krajany v Los Angeles, v San Francisku a San Diegu při oslavách 50. výročí Katolické Misie v Kalifornii. Po příchodu do Ameriky a sem do Kalifornie jsme postrádali české bohoslužby. Byli jsme tedy vděční Pánu Bohu když v září 1963 přišel k nám Pater Adolf Pelikán, SJ. a začal duchovní správu české osady.

Ačkoli přišel do Kalifornie na zotavenou, Otec Pelikán se ochotně ujal krajanů v San Francisku, kde při Jezuitské univerzitě mohl sloužit české bohoslužby. Pro vhodnější podnebí, Otec záhy přesídlil do Los Angeles, kde na něj čekalo více krajanů, a pro ně ustavil Misii svatého Cyrila a Metoděje v Los Angeles. Z tohoto střediska rozvinul Otec za spolupráce několika věrných krajanů duchovní činnost pro nás, bývalé uprchlíky od komunismu, nyní svobodné občany Ameriky.

Každý si přál setkat se s jinými krajany. České bohoslužby poskytl dobrou příležitost. V krátké době se staly české mše, pod vedením Otce Pelikána, známé a populární. Přicházeli naši lidé z okolních měst i ze značné dálky!

Těšili jsme se na každou mši svatou, při níž jsme zpívali z celého srdce tytéž písně jako ve staré vlasti, na příklad: „Tisíkrát pozdravujeme tbe...“ nebo „Bože, cos ráčil před tisíci roky...“ či „Otče náš, vyslyš nás...“ Slyšeli jsme také slovo Boží v rodném jazyku, což nás sblížilo v duchu s věrnými doma.

Z počátku byla potíž najít vhodné místo pro bohoslužby. Standa a Anežka Brožkoví (jedni ze zakládajících členů Misie v Los Angeles) nabídli svou zahradu při jejich domě v Pasadeně a tam se některé mše svaté konaly. Po mši svaté bylo vždy občerstvení a příležitost promluvit s přáteli a seznámit se s novými krajany.

Otec Pelikán byl znám jako věrný kněz a laskavý přítel se zájmem o spásu svěřených duší. Pamatuji si dodnes jak Otec Pelikán přišel k nám na návštěvu a posvětil náš dům v Saratoga. Stejně se staral o druhé, pokud mohl. Zemřel v jejich ústavu pro přestarlé v Los Gatos a je pochován na hřbitově v Santa Clara. Dvakrát jsem navštívil jeho hrob na svátek Všechny svatých či Dušiček. U jeho hrobu jsem se také setkal s Janem Dědkem, který je dnes předsedou Misie v San Francisku.

Po odchodu Otce Pelikána na věčnost, nám Boží Prozetelnost poslala Otce Jaroslava Popelku, který svou duchovní péči rozšířil do San Franciska a později i do San Diega, kde žilo několik rodin českých emigrantů. Pod jeho péčí účast na mši svaté zkvétala a věrnost víře se upevnila. Přistěhovalci po roce 1948, kteří žili v širokém okruhu San Franciska rádi přicházeli na tuto mši svatou a poslouchali slova povzbuzení od Otce Popelky. Pravidelně jsem přivázel na mši svatou v San Francisku dva přátele Frantu Zítka a paní Hanu Miklovou ze Saratogy. Za to byli oba vděční.

Po náhlé smrti Otce Popelky r. 1987, Česká Misie v Kalifornii osířela a hledala nového pastýře. Pater Petr Esterka zanechal své učitelské místo v Minesotě a převzal vedení České Misie v Los Angeles. Kromě tohoto centra Kalifornské misie se Otec

Otec biskup Mons. Petr Esterka se Svatým otcem Františkem na návštěvě Ad Limina Apostolorum 14. února 2014 ve Vatikánu.
Uprostřed brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle

Esterka pečlivě staral o San Francisco a San Diego. Díky jeho zkušenosti z jiných farností a jeho vytrvalosti, vinice Páně v Kalifornii pod jeho správou přinášela mnoho dobrých plodů ve formě rostoucí víry českých rodin i jednotlivců.

V době než jsem šel do penze, jsem měl zájem o veřejný život a občas napsal dopis či článek do místních novin. Některé byly uveřejněny. Můj hlavní motiv byla obrana katolické víry a křesťanské mravnosti v civilní společnosti. Pro lepší znalost současných událostí, jsem odebíral katolické časopisy, hlavně "The Wanderer," konservativní a věrohodný týdeník, který by měl odebírat každý katolík, aby poznal pravdu o současných událostech. Pro nás Čechy a katolíky je měsíčník „Hlasy Národa“, z Chicaga, psaný česky a je výborné úrovně. Informace v obou časopisech jsou zajímavé a prvotřídní. Proto vřele doporučuji.

České mše svaté se konají dnes v jednotlivých centrech České Misie v Kalifornii jen jednou za měsíc. Ostatní neděle se rádi účastníme mše svaté ve farnostech kde žijeme. Tam také máme možnost uplatnit svou víru a zapojit se do místního apoštolátu, jak nas vybízí Papež František.

Letos, kdy si připomeneme 50. výročí České Misie v Kalifornii, musíme být vděční Pánu Bohu za dobré české kněze, které nám poslal, aby nám hlásali slovo Boží v rodném jazyku, v tradici našich svatých patronů. Chvála Pánu Bohu!

Petr Pohorský, Kalifornie.

Podle zpráv z Věstníku České Katolické Misie z Kalifornie se připravuje k tisku obrázková Pamětní knížka. Kdo má zájem zde publikovat svoji oznamku, fotografii nebo článek, spojte se s Frankem Onderkou na telefonním čísle ve dne do úřadu: 310 - 768 1836, fax: 310 - 768 3472, nebo večer domů: 310 - 532 1829, nebo pošlete e-mail: frankgvlfion@aol.com. Uzávěrka je 15. července 2014.

Kdo vlastně jsem?

Mé trápení začalo někdy v šesté třídě, kdy jsem musela přestoupit do zvláštní školy. Důvodem byla moje dyslexie a dysgrafie. Ve zvláštní škole byl jiný svět. Říkala jsem si: Kde to jsem? Na vlastní kůži jsem poznala, co je to šikana.

Často jsem musela snášet osahávání, ponižování i bití. Od tří let trpím epilepsií. Když se někdy situace vyhrotila, dostala jsem záchvat.

Nikdo si nedovede představit, co jsem prožívala. Ani doma to nebylo jednoduché, moje matka mě odmítala. Dědala rozdíly mezi mnou a bratrem, mým dvojčetem. Po celou dobu mě vychovával hlavně můj otec. Často jsem stávala u okna a ptala se: Bože, kdy tohle všechno skončí?"

U nás doma v knihovně ležela Bible. Vždycky mě ta kniha přitahovala, přemýšlela jsem, co je v ní asi napsáno, ale přesto jsem se do ní nepodívala. Moje babičky mě vedly k víře, i rodiče mě v tom podporovali.

Dokonce jsem začala chodit do kostela i náboženství. Pravým důvodem však nebyla víra, ale to, že mi tam bylo dobře. Nikdo mě nešíkanoval. Asi vinou napětí z rodinné situace a šikanou ve škole, jsem často používala neslušná slova. Před tím, než jsem šla ke zpovědi, jsem mluvila vulgárně, a jak sem přišla ze zpovědi, tak zase. Moje babička mi vždycky říkala: nemluv tak, vždyť jsi teď přišla z kostela. V duchu jsem toužila mluvit hezky, ale z vlastních sil to nešlo. Po čase jsem do kostela přestala chodit.

Krok špatným směrem

Jako teenager jsem se snažila zapadnout mezi vrstevníky. Chtěla jsem být stejná jako všichni ostatní. Začala jsem kouřit. Říkala jsem si, že když to dělají druzí, proč bych to nemohla zkusit taky. Myslela jsem si, že mě ostatní snáze

přijmou mezi sebe. Udělala jsem si sama piercing do ucha a do nosu, chtěla jsem se nechat i tetovat, ale neměla jsem peníze. Oblékala jsem se do černých věcí, začala jsem

poslouchat tvrdou muziku, metal a punk. Chodila jsem na metalové akce, třeba na „Noci plné hvězd“. Přátelila jsem se s pankáči. Ale drogám jsem nepropadla. Moje nemoc (epilepsie) byla pro mě nakonec prospěšná, protože jsem nemohla pít alkohol ani brát drogy. V mužích jsem často hledala oporu, své zachránce. Ale opravdovou lásku jsem nepotkala.

První známost

Po základní škole jsem nastoupila na obor kuchařské práce a potom kuchař - číšník pro pohostinství. Vše jsem úspěšně dostudovala. V té době jsem se dala dohromady s jedním klukem.

Věděla jsem, že pije a kouří, ale říkal mi, že s tím chce přestat. Po nějaké době jsme spolu začali bydlet. Ze začátku bylo všechno v pořádku, ale potom vše přestal zvládat. Pil víc než předtím. Podezíral mě, že spím se svým šéfem, choval se hrubě a vyhrožoval mi. Bylo to už neúnosné, a tak jsem začala hledat pomoc. Jednou večer jsem přišla z práce a pustila si televizi. Byla tam kartářka. V té chvíli jsem si vzpomněla na jednu kamarádku, ke které jsem kdysi často chodila. Tvrdila mi, že ji máma týrá. Pomoc našla v černé a bílé magii. Pomyslela jsem si: proč by mi to také nepomohlo? Uvěřila jsem kartářce, která řekla, že se můj problém vyřeší.

Odchod přítele

Pamatuji si, jak jednou přišel z práce a řekl: „Vím, že mám problém s alkoholem a vím, kdo by nám mohl pomoci“. Přivedl jednoho kamaráda. Byl to křesťan. Vyprávěl nám o Ježíši, vyprávěl i svůj příběh. Přivedl nás do církve, kde jsem se mohla zase vrátit k Bohu. Za to jsem byla svému příteli vděčná, ale věděla jsem, že už

s ním nechci bydlet. Klekla jsem si k modlitbě a prosila Boha, aby mi v tom pomohl. Později můj přítel odjel někam do zahraničí. Během jeho pobytu v cizině jsem mu telefonicky oznámila, že se s ním rozcházím. Sbalila jsem si kufr a šla zpátky k rodičům. Začala jsem znovu chodit do církve. Můj bývalý přítel tam po návratu také nějakou dobu chodil, ale pak odešel.

Boží dotek

Já jsem dál navštěvovala církev a učila se důvěřovat Bohu. Přitom jsem však stále poslouchala tvrdou muziku, chodila v lebkách a v černém oblečení. Všichni mi říkali: Sundej to! Já jsem však na tom neviděla nic špatného. Našla jsem si práci ve Frýdlantu nad Ostravicí jako servírka. Byla to náročná práce.

Spala jsem tak tři hodiny denně. Jednou večer jsem se modlila a četla Bibli. V té chvíli jsem pocítila něco nádherného – pokoj a lásku. Tehdy jsem do svého srdce přijala Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Když jsem pak přijela domů, pocítila jsem, jakoby mi Bůh řekl, že jediné, co můžu mít černé, jsou moje vlasy. V ten den jsem vzala pytel a vyhodila jsem všechnu metalovou muziku, sundala jsem ze sebe černé věci, lebký, všechny slony pro štěstí a vyhodila je ven. Dnes jsou to už čtyři roky nového života s Bohem.

Pravá láska

Poznala jsem, že Ježíš Kristus uzdravuje zraněné a pozdvihuje ztrápené. On mi dává smysl života. Nejsem už ta poslední z posledních, ale vím, že mám svoji hodnotu.

Většina z těch, kteří mě šikanovali nebo bili, jsou buď nemocní, nebo v kriminále. Přesvědčila jsem se, že když máme bázeň před Bohem, Bůh se o nás postará. Předtím jsem neznala pravdu, ale teď ji znám a pravda mě osvo-

bodila. Kdysi jsem uctívala démona, dneska uctívám Ježíše. Než jsem Ježíše poznala, byla jsem různě svázána horoskopy, kartářstvím, věštěním, ale i tvrdou muzikou a závislostí na nikotinu. Ale pak přišel do mého života Ježíš Kristus, který mě od všeho osvobodil. Dnes nikomu nedoporučuji, aby se obracel k temným silám, když jsou situace v jeho životě nevladatelné, ale aby vždy hledal Pána Boha.

Když jedu z práce, jedu nejdřív po bahnitě cestě, která pak přechází v krásnou dlážděnou cestu. Stejně tak my si často musíme projít bahnitou cestou, abychom dokázali ocenit a vidět tu krásnou cestu Boží.

Renata Tieliczková

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2. list Korintským 5, 17)

Podle letáčku Brněnské tiskové misie

Co je člověk a k čemu je?

Co je člověk a k čemu je? Co je na něm dobrého a co zlého? Počet lidských dnů je nanejvýš sto let. Jako kapka vody v moři a zrno pisku, tak je těch několik málo let v dnu věčnosti.

Proto Hospodin jednal s lidmi shovívavě a vylil na ně své slitování. Viděl a shledal, že jejich konec je neblahý, proto znásobil své smírcí dílo. Člověk se slitovává nad svým bližním, ale Hospodin má slitování se všemi tvory: kárá, vychovává i poučuje a přivádí je k sobě zpět jako pastýř své stádo. Slitovává se nad těmi, kdo se podřizují jeho kázni, kdo jsou připraveni poslouchat jeho ustanovení.

Synu, neposkvřuj své dobré skutky a své dary neprovázej ponižujícími slovy. Což rosa nemírní sluneční žár? Tak slovo může znamenat víc než obdarování. Nevidíš, že vlídné slovo je dar nad dary? Obojího se dostává ušlechtilému člověku. Hlupák namísto vděčnosti uráží a nechotný dar oči nerozjasní.

Uč se dřív, než budeš mluvit, a dřív než onemocníš, pečuj o své zdraví. Dřív než dojde k soudu, zpytuj sám sebe a

v hodině účtování dojdeš odpuštění. Poniž se dřív, než onemocníš, a když jsi zhřešil, ukaž, že ses obrátil. Nedej si překazit včasné splnění slibu, a nečekej s ospravedlněním až do smrti. Rozmysli si dřív, než něco sľibiš, a nebuď jako člověk, který Hospodina jen pokouší.

Pamatuj, že v den skonání na tě dolehne Hospodinův hněv, až přijde čas trestu, on od tebe odvrátí svou tvář. V době hojnosti pamatuj na dobu hladu, ve dnech bohatství pak na chudobu a strádání. Čas se proměňuje od jitra do večera a před Hospodinem vše rychle ubíhá.

Moudrý člověk bude jednat ve všem obezřetně a v hříšných dobách se vyvaruje přestoupení. Každý rozumný člověk se obeznámí s moudrostí, a vzdá chválu tomu, kdo ji nalezne. Kdo jsou moudří, mají porozumění i pro mudrosloví a překypují přílehlavými průpověďmi.

Nehož se za svými vášněmi, opanuj své choutky. Popřeješ-li své duši rozkoš z vášně, vydá tě škodolibé radosti tvých nepřátel. Nehledej potěšení ve velké rozmařilosti a nezavazuj se k účasti na ní, neožebrač se hýřením za vypůjčené peníze, když sám v měšci nic nemáš.

Kniha Sirachovcova kapitola 18

A Year of Reform, Evangelization

As leader of the universal church, a pope must direct his ministry in both of the ways traditionally described by the Latin terms "ad intra" and "ad extra": inwardly to the church itself, and outwardly to the rest of the world.

Pope Francis has accordingly spent the first year of his pontificate pursuing two ambitious projects: revitalizing the church's efforts at evangelization and reforming the church's central administration.

As he wrote in his first apostolic exhortation in November, *"Evangelii Gaudium"* ("The Joy of the Gospel"), Catholics must go out into the world to share their faith with "enthusiasm and vitality" - not "like someone who has just come back from a funeral."

He wrote that the church's message "has to concentrate on the essentials, on what is most beautiful, most grand, most appealing and at the same time most necessary," namely, the "saving love of God made manifest in Jesus Christ who died and rose from the dead."

With his affable, informal manner and simple language, Pope Francis has focused on a message of mercy, forgiveness and concern for the poor. He has taken

largely for granted those elements of church teaching that contemporary culture tends to reject as censorious and intolerant. He has thus elicited extraordinary levels of curiosity and good will far beyond the ranks of practicing Catholics around the world.

At the same time, the pope has carried out an all-but-explicit electoral mandate to reform the Vatican bureaucracy. Pope Francis has moved swiftly in this area, launching investigations of the Vatican's accounting practices and the Vatican bank, expanding the reach of Vatican City laws against money laundering and the financing of terrorism, establishing a new office to supervise Vatican finances under an oversight board that includes laypeople and setting in motion a constitutional overhaul of the entire curia.

The demands of governing the Vatican have presumably played a role in Pope Francis' choice to spend little time away. For a pope who stresses the need to evangelize and serve those on society's "peripheries," he has spent far more time than either of his predecessors within the Vatican's walls.

Pope Francis has taken one international trip so far and his planned pastoral

trips for 2014 - to the Holy Land and South Korea - will be only three and five days long, respectively.

Yet, he has hardly cut himself off from his global flock. With the highly quotable expressions and spontaneous gestures that have made him an instant television and social media star, Pope Francis has proved he can grab the world's attention without leaving St. Peter's Square.

The pope's ad intra and ad extra commitments are not merely compatible; they actively reinforce each other.

It is not hard to see how reforming the Vatican's handling of money should bolster the cause of evangelization.

By the same token, much of Pope Francis' preaching obviously applies all the more urgently to his closest collaborators in the Vatican.

Most effectively, with his simplicity of life and extraordinary accessibility, the pope himself serves as the foremost model of both the evangelical poverty and the ecclesiastical service he preaches.

Vatican City - CNS
The Observer, March 11, 2014

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Bohemia's Spa resorts

Clustered in the western part of the country, spa resorts (lázně) began to emerge and flourish in the 18th century. Crowds of patients and prominent figures of the day visited spas, initially to take medical baths, and later to drink spring waters in truly exclusive company and opulent surroundings.

Czechs make the most of their 176 spa resorts, and the big three West Bohemian spas – Mariánské Lázně, Františkovy Lázně and Karlovy Vary are always packed with patients and tourists. This famous triangle of spas conveniently scattered along the German border, was the Côte d'Azur of the Habsburg Europe, attracting the great names of central Europe. During the Communist era, spa cures were open to those who needed them (especially the loyal party members), and spa treatments remain popular in the Czech Republic today. The spa towns also still attract numerous German, Austrian and Russian visitors. The latter, rich Communist Party members in USSR, own and operate many businesses, especially in the world famous "Karlbad".

The town of Karlovy Vary was founded in the 14th century by the Emperor Charles IV. Legend has it that, during his hunting expedition one of his dogs fell into a hot spring, which episode gave the name to the spas. The town is also known for its china. The first porcelain factory opened here in the early 19th century, followed by the Moser glassware.

Karlovy Vary

The spa district of Karlovy Vary starts at T. G. Masaryk Street which runs into Zahradní. The spas continue south along the banks of Teplá River in the valley flanked on both sides by wooded slopes. The two streets that follow the river, lined with colorful 19th and 20th century houses are linked by numerous road and foot bridges. All the mineral springs are also found along the river, as well as the historic colonnades and the majority of interesting architectural sights. The imposing Imperial Baths or Kaiserbad (Lázně) looking more like a theater than a medical establishment, was once the most opulent building in town. Built in 1892 - 5, they feature a magnificent Neo-Renaissance façade and Art Nouveau decorations inside and out.

Dating from 1732 and among the best works of Kilian Ignaz Dientzenhofer, the church of St. Mary Magdalene stands on Sadová. It is one of the finest examples of Baroque architecture in Bohemia. The single-aisled church with an oval floor plan has an impressively spacious interior with fine decor. The high altar features an image of Mary Magdalene from 1752 flanked by sculptures of St. Augustine, St. Jerome and St. Peter and St. Paul. It is also worth taking a close look at the lavishly decorated side altars, the high dome and the magnificent galleries. The wavy façade with two towers features a splendid semi-circular stairway.

Perhaps the most picturesque building in Karlovy Vary is the church of St. Peter and Paul built in 1893 - 7 by G. Wiedermann. It is among the world's largest Russian Orthodox churches. The gilded onion shaped domes and elevated location seem to dominate the entire town like an ornate castle. It is an immediately recognizable landmark. It was built for the Russian aristocracy, who in the 19th century flocked to Karlovy Vary in great numbers.

There are three colonnades in town which entice visitors for leisurely strolls. Marked colonnade (Tržní kolonáda) was designed in Swiss style by architects Helmer and Fellner in 1883 - 4 on the site of former town hall which was demolished in 1879. It contains two springs and is of white wooden construction. Mill Spring Colonnade was built by Josef zíték, creator of the National Theater in Prague. This Mlýnská kolonáda is the largest of the resort's colonnades and one of its most opulent. The Neo-Renaissance gallery has a coffered ceiling resting on 124 columns with Corinthian capitals. Inside are five springs with a water temperature exceeding 120° Fahrenheit. Statues at each end represent the twelve months of year.

On the west bank of the Teplá, right at the center of town, stands Sadová kolonáda, a beautiful painted wrought-iron structure made of columns decorated with sculptures terminating in two pavilions. It stands in the Dvořákovy sady gardens. During his lifetime A. Dvořák conducted an orchestra playing his compositions in outdoor concerts.

Behind the town's top hotel, the Grand Hotel Pupp, at the southern end of Stará Louka, is the lower station of the funicular, which runs to the top of the Hill of Friendship. Built in 1912 the funicular rises 550 feet to Diana viewpoint, providing a great view of the resort.

Mariánské Lázně

Although the therapeutic powers of the local springs were recognized from the 16th century, it was only in the second half of the 19th century that Mariánské lázně (formerly Mariensbad) became a European spa resort. Its guests at that time included Chopin, Mark Twain, Goethe, Freud, Kafka and British King Edward VII.

Today Mariánské Lázně has a much quieter ambience, very different from the cosmopolitan bustle of Karlovy Vary. Visitors have at their disposal about 40 cold mineral water springs that are strongly saturated with natural carbon dioxide. The mountain air remains refreshing, and there are many walking trails for those who have the ability and stamina to do so. The town has some fine historic buildings, spectacularly set on the wooded slopes. The most prominent is the Neo-Baroque spa colonnade built in 1889 of cast iron. At one end of this outdoor walk is the Cross spring (Křížový pramen) in an 1818 Empire-style pavillion. Behind the colonnade is the octagonal Neo-Byzantine Church of the Assumption of the Virgin Mary.

Františkovy Lázně

The spa town of Františkovy Lázně (Franzensbad) was established in 1793 by the decree of the Emperor Franz I. The local spa waters and mud baths became famous for their effectiveness in the treatment of heart disease, urinary tract, gynaecological and rheumatic conditions. The streets are in a compact grid layout around the main street (Národní), and the buildings are of Neo-Classical style. The town has successfully resisted any industrial development and remains an oasis of greenery and calm.

The symbol of Františkovy Lázně is the statue of František, a naked little boy with a fish, who urinates water into a small pool, forming a little whimsical fountain. According to a popular belief a gentle stroke of his penis will guarantee conception to childless women.

The sites that stand out amid the gardens, cafés and Neo-Classical buildings include the rotunda over the Františkův pramen, the pavillion over the Grauber Spring, the 1882 music pavillion and the 1820 Church of the Holy Cross (Povýšení sv. Kříže)

Tony Jandáček

Photo on back page:
The statue of František in Františkovy Lázně

